

CON ONG

tuan báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 135

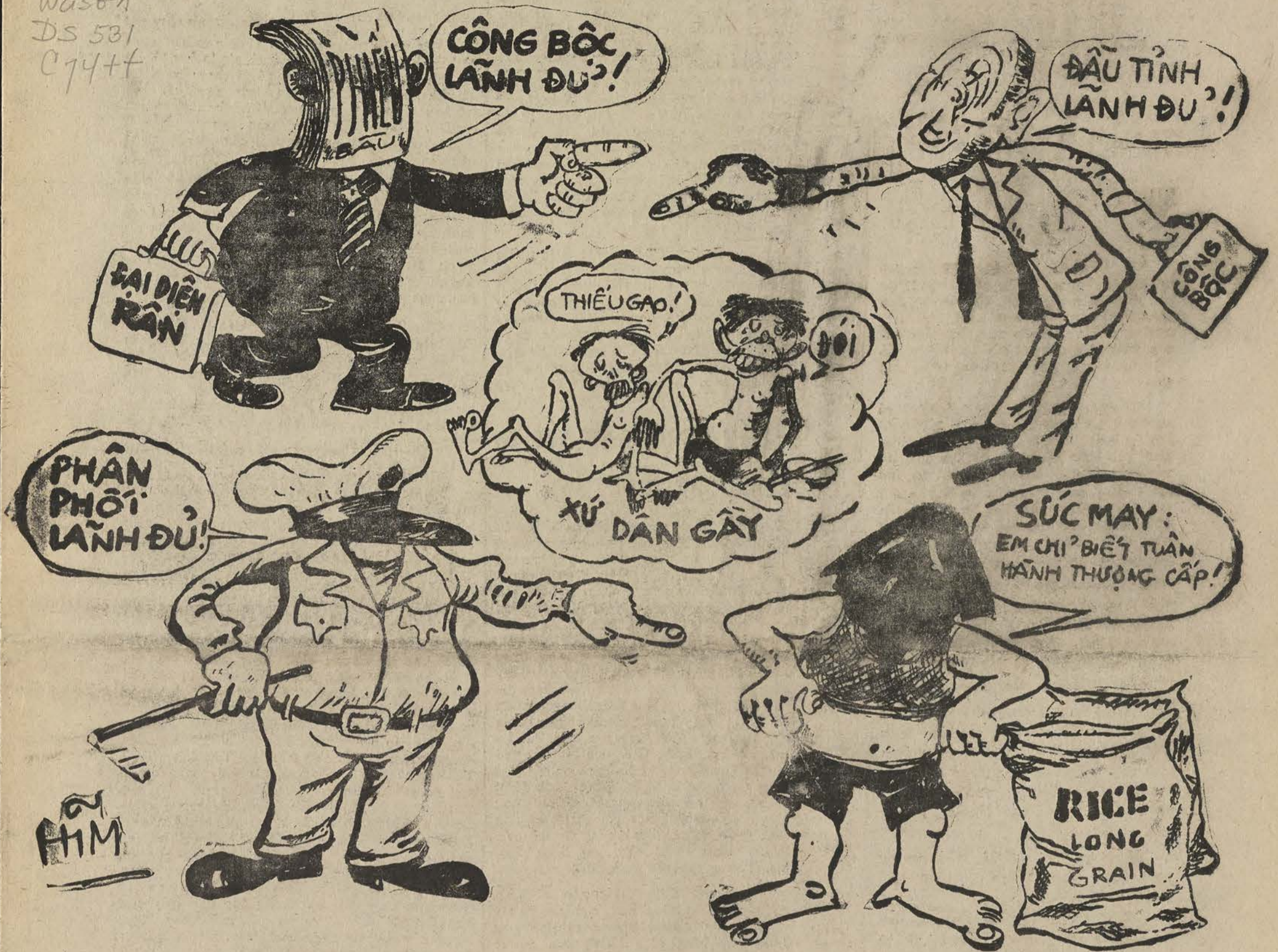
15T1

TUẦN LỄ TỪ 23-10

ĐẾN 30-10-1970

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH — Đầu bếp : MINH VỒ — Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH. — ỒNG NÓI : 93801

Wason
DS 581
C7444

BÀI NGOẠI HAY KHÔNG BÀI NGOẠI ?

Ngày 20-10, Bộ Ngoại Giao VNCH đã lên tiếng « cực lực phản đối các hãng thông tấn ngoại quốc loan tin chính phủ VNCH đang áp dụng chính sách bài ngoại là thất thiệt, vô căn cứ ».

Bộ ngoại giao của ta ngày thơ thấy mẹ. Tội đêch gì phải thanh minh thanh nga cho tôn sức lao động.

Cần phải nói ngay rằng, khi

mấy hãng thông tấn ngoại quốc nhất là bọn Mỹ loan tin gì về Việt Nam, nhất là loại tin bài ngoại, đều có dụng ý cả.

Năm 1964, Mỹ muốn xóa bỏ chế độ Ngô Đình Diệm, cả một hệ thống thông tin của Mỹ đã hùa vào, tạo một nguồn dư luận để hạ ông Diệm xuống đất đen, và tăng bốc Phật giáo lên tận mây xanh, để Phật giáo có hứng mà hạ ông Diệm.

Đến năm 1966, Thượng Tọa Trí Quang, người đã được dư luận Mỹ cho là có quyền năng làm rung chuyển nước Mỹ nổi dậy « chống Thiệu — Kỳ ». Nhưng Mỹ không muốn lật Thiệu — Kỳ, thế là các hãng

thông tấn Mỹ đã tạo một dư luận hoàn toàn bất lợi cho Phật giáo, khiến Thượng Tọa Trí Quang xuống đường mỗi sáng, mang cả bàn thờ xuống làm chướng ngại vật, mà vẫn thân bại danh liệt, đành vô nhà thương đỡ đẻ của ông Tài Phá nằm ngáp đủ một trăm ngày, rồi thông thả ra về tụy rằng không thơ thời hân hoan.

Năm 1965, khi Mỹ muốn đổ xô quân vào Việt Nam, những kẻ « News Makers » của các hãng thông tấn (không phải là bọn loan tin một cách vô tư, mà tự làm ra tin theo ý mình mà loan đi) tạo một dư luận tại Mỹ rằng cần phải có chiến thắng quân sự ở VN, cần mang

quân vào cứu VN, nếu không sẽ mất cả Á Châu, và Mỹ sẽ đánh Cộng Sản ngay tại biên giới nước mình.

Bây giờ, Mỹ thấy khó ăn ở VN, nên muốn chạy làng. Để việc chạy làng được hợp lý, họ đã một mặt thì phòng phong trào phản chiến đòi hỏi hòa bình tức khắc. Mặt khác gây cho dân Mỹ một tin tưởng rằng Việt Nam bắt đầu bài Mỹ. Vậy không có lý do để Mỹ ở lại nữa.

Khi bọn Mỹ muốn như vậy, đã có chủ đích như vậy, thì cái chánh mấy cũng bằng thừa. Chỉ bằng cứ chỉ thẳng vào mặt chúng mà bảo rằng ừ chúng ông bài ngoại đấy, nhưng không phải bài ngoại một cách

mù quáng, mà bài bác tất cả những cái khổ nạn do bọn ngoại kiều bẻ bối gây ra ở đất nước này. Chứ như vậy, may ra chúng sợ.

Năm 1964, sau cái chết của ông Diệm, chính ông Nixon đã tuyên bố rằng: « Làm bạn với Mỹ nguy hiểm lắm. Khi Mỹ bất bình thì có đầu rơi. Đối lập với Mỹ có khi lợi hơn ».

Thêm 1 thần tượng sụp đổ

Phiên họp bầu văn phòng TV năm thứ tư là phiên họp mà nhiều người cho là dở nhất. Hiện tượng trí thức tranh nhau xôi thịt đã xảy ra và là một vết bầm đen, một xác chuột thối ném vào tấm bảng sơn sen thiếp vàng mấy chữ «Tiết nghĩa» của Thượng viện đã được xây dựng từ ba năm qua.

Cả nhóm Độc Lập Bông Huệ và cả nhân ông Chủ tịch Nguyễn văn Huyền bị lên danh Hoa Sen, Mặt Trời tổ là nguy tín, phải bỏ. Nghị sĩ Lê Phước Sang và Vũ văn Mẫu đã «hài tội» cụ Huyền, đã đưa ra những ngày giờ nào cụ Huyền đến tận nhà họ để cam kết liên kết. Cụ Huyền đã ngồi chết lặng trên ghế chủ tịch, và như nhìn thấy những «vòng hào quang» chói lên những chữ liêm khiết, đạo đức, trung tín tàn dần, mờ dần để lộ rõ ra con người đích thực của cụ, một con người mà NS Lê Phước Sang lớn tiếng nói trong một cuộc họp báo ngoài hành lang Thượng Viện, con người giả đạo đức, một thứ Nhạc Bất Quần, một nguy quân tử.

Ông Nghị Sang đã dọa rằng, trong 6 năm tại Thượng Viện, ngày nào họp phiên khoảng đại là ngày ấy ông phải nói một câu kinh nhật tụng của ông trước Diên Đàn Thượng Viện: « Nguyễn văn Huyền người phân bệ » « Nguyễn văn Huyền kẻ nguy tín ».

Ngoài hai nghị sĩ Sang, Mẫu, nhiều nghị sĩ khác đã lên tiếng tố ông Huyền và nhóm Độc Lập, Bông Huệ đã đi hàng hai, dùng số đông lũng đoạn nghị trường, âm mưu kỳ thị tôn giáo, địa phương, kéo bè kết cánh để không cho ai làm việc. Lời tố cáo ấy đã đúng khi nhìn vào thành phần văn phòng Thượng viện, nhóm Độc Lập, Bông Huệ của ông Huyền đã chiếm 8 trên 15 ghế và điều đáng buồn nhất là có nhiều ghế mà nhóm Độc Lập chiếm được, số thăm trúng đã xấp xỉ hay hơn số thăm tín nhiệm như các ủy ban Ngân Sách của ông Trần hữu Phương. Tư pháp của ông Nguyễn văn Chức-Văn Giáo của ông Nguyễn Tư Bản-Y Tế của ông Lâm văn On, và điều càng buồn hơn, với một số thăm trắng như vậy mà các ông chủ tịch mang danh là «trí thức» đã can đảm nhận lãnh. Theo một số đông Nghị Sĩ, thì nếu là người có liêm sỉ, các ông trên đã từ chối rồi! Có nhiều Nghị Sĩ trong nhóm Độc Lập, Bông Huệ đã phải lắc đầu than: «thật xấu hổ!».

Có âm mưu hạ uy tín ông Huyền?

Các Nghị sĩ trong nhóm Độc Lập Bông Huệ cho rằng chính ông Nguyễn tư Bản vì quá nhiều tham vọng nên đã làm hại uy tín ông Huyền, nếu ông Bản rút tên nhường ông Sang thì đâu có chuyện ông Sang đứng dậy tố ông Huyền là nguy tín, và vạch trần âm mưu lũng đoạn nghị trường của nhóm Độc Lập, các Nghị sĩ trên cũng đã nhận định sơ dĩ ông Sang thuộc phe ông Cao cố ý hạ uy tín ông Huyền cùng nhóm Bông Huệ để gây một ấn tượng xấu trong đầu óc các Nghị sĩ khác, ngõ hầu sang năm ông Huyền không còn can đảm ra tranh ghế chủ tịch Thượng viện. Lý do cả ông Cao và ông Mẫu đều muốn chức vụ chủ tịch Thượng viện này.

Con Ông chỉ có một kết luận: Các Nghị sĩ mang danh là trí thức nhất nước cũng chỉ là một bọn xôi thịt, tranh ăn không được thì đơm nhau ra mà chửi bới lẫn nhau, khui mọi chuyện thối ra làm nhơ danh thơm của Thượng viện đã tạo dựng được từ ba năm nay! Chỉ tiếc là cái huyền thoại trong sạch đạo đức chung quanh ông Huyền đã vỡ. Thêm một thần tượng sụp đổ!

Phiếu trắng và sự xót xa của Bông Huệ

Sau khi tố cáo sự nguy tín của ô. Huyền và nhóm Bông Huệ, các nghị sĩ ngoài nhóm Độc Lập rút tên hết ra khỏi các cuộc tranh cử chỉ còn để lại những nghị sĩ trong nhóm Bông Huệ tranh cử với nhau, kết quả các ông Trần hữu Phương, Ngân Sách, Nguyễn văn Chức, Tư pháp, Nguyễn tư Bản, Văn Giáo, Lâm văn On, Y Tế đã đắc cử với những số thăm trắng nhiều hơn số thăm tín nhiệm. Sự bề bần cũng như niềm cay đắng xót xa đã hiện rõ trên nét mặt các ông. Kết quả nhóm Độc Lập Bông Huệ đã chiếm 8 trên 15 ghế tất cả, nhưng sự thắng ghế đã bị mua bằng một giá quá đắt, uy tín cá nhân của ông Chủ tịch Nguyễn văn Huyền đã mất, những âm mưu những thủ đoạn của nhóm Độc Lập Bông Huệ đã bị vạch trần. Từ nay mọi người sẽ nhìn ông Huyền không bằng một con mắt tôn kính như trước, và mọi người cũng sẽ nhìn các Nghị sĩ trong nhóm Độc Lập Bông Huệ bằng những con mắt thiếu thiện cảm.

Sau khi bầu xong, các nghị sĩ ngoài nhóm Độc Lập Bông Huệ cho biết sẽ tẩy chay các ủy ban có những nghị sĩ trong nhóm này bằng cách không đưa người vào làm ủy viên.

Sự nứt rạn, chia rẽ trầm trọng tại Thượng viện sẽ tạo nên những khó khăn vô cùng trong sinh hoạt nghị trường này.

Đàn anh đòi lập với nhà nước em đòi lập với nhà bếp

Hạ. Đánh rắm vật

Một vụ lắc bầu cua cá cộp đã diễn ra hào hứng để bầu chủ tịch các ủy ban, rất tả pín lù ở viện Hạ Bô. Những phóng viên hôm đó đã được xem gần 36 kiểu đen trắng, không nhìn được cưỡi cái cánh loi chơi, 16c chóc, hoạt động đến mức tối đa của các Dân Biểu. Chẳng bù với ngày thường, diễn đi diễn lại có mỗi một sen «chó châu chực xương» trông đến nản.

Sau ba ngày quần thảo, la hét như nỏ bò, cuốn phim đen trắng được mô tả rất hấp dẫn, lòi cuốn đến cực độ. Những ghế chủ tịch các ủy ban được đánh bóng lại cho mới toang. Trong số đó hầu hết phải bọc nệm lại vì bị thủng nhiều chỗ, hở ra tụi được biết trong suốt năm qua, các cụ chủ tịch ủy ban nhà ta trong lúc đang ngủ gật, đã không ngần ngại đánh rắm rất là thơ mộng.

Làm chủ tịch ủy ban sướng lắm ai ơi. Cái «mác» Dân biểu đã «đờ luych» rồi, chủ tịch ủy ban còn sướng hơn nữa. Chả trách ăn no rửng mỡ, trong phiên họp không ai chịu mở mồm, chỉ ngủ gà ngủ gật rồi đánh rắm vật ấy là thượng sách. Lỡ bầu các ông lên rồi, dân đen xin các cụ nếu có đánh rắm xin đánh khẽ khẽ một chút cho nó ra về... lịch sự.

Thượng. Chương trình tạp lục bắt đầu

Kể từ hôm trên đôi vai nhỏ bé của đồng bào ta, một lúc trĩu nặng những hai thứ quái thai thuế má và tăng lương, đồng bào ta chỉ biết giải trí bằng cách xem kịch diễn ra ở hai viện Hạ và viện Thượng. Xem kịch miễn phí, thì ai lại không ham, nhất là vở kịch đờ thay đổi mỗi ngày.

Mở màn cho năm 70 này, một vở kịch đã sử Nhật Nhì Man hôn hợp hài hước đã được trình diễn ở Viện Thượng.

Sau khi thầy tuồng Nguyễn văn Huyền rung chuông, tài tử Vũ văn Mẫu lừng thừng ra sân khấu, ho lên vài tiếng đoạn nhìn lên trời ai oán sáu câu: *Hỡi ơi! trên cõi dương gian, có những âm mưu chia rẽ, kỳ thị, nâng bi là những con sâu thúi... ư... từng (chích! chích! xinh) Đạo sĩ Vũ văn Mẫu dứt câu, rồi chấp tay ra sau đít đi đi, lại lại lấy làm đau khổ lắm. Vừa lúc đó kếp độc Tâu Tăng Trần T Minh xấn tay áo chạy ra, dắt bên cặp quần cái muống café (trọng trưng cho dao găm) nằm tay đưa lên trời như lệnh nổ: *ai, ai, ai! ta xuất hiện đẹp loài thường khẩu! Có vì sao tham những trốn đi! kia một loài núp lốt là sư ni! Chớ có hồng đôi huê bình dzô điều kiện...tắc, tắc...xê. Kếp độc ép giọng xong, rút cái muống café ra múa một đường quyền rất ngoạn mục. Sự Tâu Tăng múa trúng, Đạo Sĩ Vũ v Mẫu chạy dài dài. Trong lúc kệt giò, một hiệp sĩ nhảy từ W.C ra can gián mới hay đảng Nguyễn v Ngãi thể thiên hành hiệp, hát lên rằng: *Ông tây đen nằm trong cái bồ... Đánh phát rắm thành bánh ga tô... phum, phum phum! Ở phía dưới cử tọa vỗ tay loạn cào cào, khiến thầy tuồng nện búa muống long gân, truyền cho ngày mai diễn lại cho xôm tụ hơn.***

HẾT ĐAU BAOTỬ

Thuốc nhập cảng ĐỨC QUỐC

ULGASTRIN: Trị ung loét bao tử, ợ chua, đau lồi bao tử.
ULGASTRIN: Trị đau bao tử kinh niên và cấp tính, đau bao tử vì lo nghĩ quá nhiều.
ULGASTRIN: Công hiệu chắc chắn.
 Thơm ngon dễ uống
 Bán tại các nhà thuốc Tây.

THIÊN KHÔI

NÓI LÃO *mà* chơi

Những đoạn phim rời quanh vụ bầu văn phòng Thượng viện

Cuộc bầu các chức vụ văn phòng và các chức chủ tịch các ủy ban tại Thượng Viện đã diễn ra dưới mắt Thiên Khôi như một cuốn phim sống động, linh hoạt nhất. Thiên Khôi xin cắt lại từng đoạn phim rời để bạn đọc Con Ong có thể nhìn rõ từng khía cạnh của một cảnh sinh hoạt nghị trường sinh hoạt giữa một lớp người được mệnh danh là chính khách? là trí thức?

Đoạn I.— Những vận động lần chót

8 giờ sáng ngày 17-10 các Nghị Sĩ có mặt đầy đủ tại Thượng Viện. Các cửu phòng các khối nhóm được đóng kín, từng khối, nhóm họp riêng với nhau. Liên danh Hoa Sen họp chung với những người trong khối Dân Tộc cũ của ông Trần Văn Đôn. Liên danh Mặt Trời họp chung với những người cũ của khối Xã Hội Dân Chủ, Liên danh Bông Huệ họp với những người trong nhóm Độc Lập. Họ đang bàn tính vấn đề cử người ra tranh ghế lần chót. Người ta thấy có những nghị sĩ của cả Hoa Sen và Mặt Trời ra vào phòng ông chủ tịch Thượng Viện Nguyễn Văn Huyền. Họ tới để xem ông Huyền còn giữ đúng lời cam kết hay không. Như vậy ông Huyền đại diện nhóm Độc Lập đã liên kết với cả hai liên danh Hoa Sen và Mặt Trời để chia ghế. Theo sự cam kết, Hoa Sen và nhóm Dân Tộc cũ sẽ chiếm 5 ghế, Phó chủ tịch, Quốc phòng, Ngoại giao, Công chánh, Y tế. Bông Huệ sẽ chiếm các ghế Chủ tịch Thượng Viện, Nội Vụ, Tài Chánh, Văn Hóa, Lao Động. Còn năm ghế dành cho Mặt Trời và Xã Hội Dân Chủ là Phó chủ tịch, Nội vụ nội quy, Kinh Tế, Canh Nông, Tư Pháp Định Chế. Như vậy có nghĩa là chia đều 15 ghế cho ba nhóm.

Đoạn II.— Âm mưu phá vỡ thế liên kết

Hoa Sen sau đó được tin mật là có một vài Nghị sĩ trong liên danh Bông Huệ cũ đã âm mưu phá vỡ thế liên kết này, họ toan tính lợi dụng sự cam kết của Độc Lập với cả hai phe để lấy số đông chiếm hết ghế. Hoa Sen đã họp cấp tốc để tìm biện pháp đối phó, ông Vũ Văn Mẫu sang hỏi ông Huyền về sự việc này và được ông Huyền cam kết không có việc đó, ông Mẫu về nói lại với anh em. Trong lúc đó liên danh Mặt Trời cũng nghe phong phanh có chuyện vậy, nhưng có một Nghị Sĩ bên Bông Huệ tới rỉ tai: Sở dĩ làm như vậy để loại bỏ liên danh Hoa Sen ra khỏi mọi chức vụ. Cả Hoa Sen và Mặt Trời đều yên chí ở sự trung tín của ông Huyền và khi bắt đầu bầu, ông Cao đã rút tên tranh cử chức vụ chủ tịch Thượng Viện để ông Huyền ra một mình.

Đoạn III.— Sự phản bội bất đầu

Sau khi ông Huyền đắc cử chủ tịch Thượng Viện là ra hai ghế đệ nhất và đệ nhị phó chủ tịch giành một cho ông Cao phe DCXH, và một cho ông Bào phe Dân Tộc và Hoa Sen, nhưng ông Nguyễn Ngọc Kỳ nhất định nhảy ra tranh cử, nhưng ông Kỳ bị loại ngay với 16 phiếu, đúng số phiếu của 16 người thuộc liên danh Bông Huệ. Có nhiều tiếng xì xào, ông Chiêu vội xin ngưng họp 10 phút để thông cảm các khối nhóm lại vào phòng riêng họp. Tại phòng họp khối Dân Tộc, ông Tôn Thất Đính và Tôn Thất Niệm đã nặng lời với nhau, ông Đính nói «bạn nó phản bội, Hoa Sen không ra tranh một chức vụ nào hết nữa» Ông Niệm cho là quyền lợi dân tộc phải ra đủ bị phản. Ông Đính nổi nóng: «Anh chẳng phải vì Quốc Gia Dân Tộc gì hết, anh chỉ vì cá nhân anh». Rồi ông Đính hầm hầm ra khỏi phòng họp, nhưng ông Mẫu đã «ngoại giao» kéo ông Đính trở lại. Ông Đính và ông Niệm, «anh em» thông cảm trở lại, mọi người quyết định chờ xem cái ghế Ngoại Giao mà Bông Huệ hứa giành cho ông Mẫu ra sao, sau đó nếu thất cử sẽ có thái độ. Điều đáng ghi nhận ngay khi mới nhóm, ông Mẫu đã báo động trước dư luận là ở Thượng Viện có âm mưu kỳ thị tôn giáo, chia rẽ và nhiều người đã cố ý loại liên danh Hoa Sen ra khỏi cuộc chơi dân chủ.

Đoạn IV.— Bông Huệ ủng hộ gã Đặng Văn Sung hạ Mẫu

Tất cả nhóm, khối Xã Hội Dân Chủ cũ và liên danh Mặt Trời chiếm liền ba ghế

Canh Nông, Kinh Tế và Giao Thông Công Chánh. Ghế Công Chánh theo lời cam kết của Bông Huệ với Hoa Sen là giành cho Lê Tấn Bửu, nhưng phe XHDC đã nhờ sự tiếp tay của Bông Huệ đoạt mất. Tôn thất Đính mặt tái lại, kể đó ghế Ngoại Giao cũng bị ông Đặng Văn Sung đoạt luôn trên tay ông Mẫu, ghế này Bông Huệ cũng hứa giành cho Hoa Sen. Sự kiện ông Sung ra tranh ghế Ngoại Giao phải là chuyện lạ, vì ông Sung là người quá nhiều khôn khéo, chuyên giặt giũ người khác trong bóng tối, nhưng lần này ông phải ra vì đối thủ của khối ông là ông Vũ Văn Mẫu nặng ký quá, đưa bà Thơ ra sợ bị ông Mẫu đè bẹp ngay. Lý do ông Sung phải ra, vì sợ sang năm có nhiều biến động chính trị, mà đường lối, lập trường của ông Mẫu phản ảnh đường lối lập trường của Phe Án Quang, nếu ông Mẫu giữ chức vụ chủ tịch Ngoại Giao sợ không có lợi? Mặt ghế Ngoại Giao, theo phe Hoa Sen là sự phản bội, sự nguy tín của nhóm Bông Huệ đã quá rõ rệt. Trước khi ông Sung đoạt ghế Ngoại Giao, ghế Kinh Tế cũng đã về tay ông Trần ngọc Oánh phe ông Sung. Như vậy phe ông Sung đã chiếm được 5 ghế, 4 ghế thuộc Mặt Trời.

Đoạn V.— Cú đột biến của Hoa Sen

Tới ủy ban Quốc Phòng là ủy ban thứ chín trong 12 ủy ban, ông Hồng Sơn Đông, người bạn chiến bình của ông Đính được phe Độc Lập đưa ra tranh cử đã rút lui nhường cho ông Đính. Theo ông Đông, ông ra sẽ thắng ông Đính, nhưng làm vậy mất tình anh em, ông Đính ra tranh cử một mình thắng với 47 thăm, có 9 thăm trắng. Ông Đính đã đứng lên xin từ chức ngay sau khi đắc cử, ông mỉa mai: Tiếc là ông Đông rút tên quá nhanh, nếu không ông sẽ rút để nhường cho ông Đông là người bạn cũ trong Nông công Bình đã bỏ anh em để đi với Độc Lập, như vậy Độc Lập sẽ thêm một ghế. Nhưng ông Huyền đã hết lời xin ông Đính ở lại.

Đoạn VI.— Ông Chiêu ngủ cũng đắc cử

Trước khi bầu chủ tịch ủy ban Quốc Phòng, ông Hoàng thế Phiệt đã ra tranh chức chủ tịch ủy ban Nội Vụ Nội Quy với ông Lê Văn Thông ở phe Bông Huệ, ông Phiệt đã tỏ nặng về tình trạng tham nhũng và lợi dụng chức vụ Tổng quản trị kiêm Đồng lý văn phòng vụ chủ tịch Thượng Viện là ông Diệp a Minh, người anh em bạn rề của Nghị sĩ Lê Văn Thông, do chính ông Thông đưa vào làm. Ông Thông sợ đi ra tranh chức vụ này là mong có thể che chở cho ông Minh phần nào trong việc ông Minh lấy xe Thượng Viện đi buôn hàng lậu bị cảnh sát bắt giữ, và ông Chủ tịch phải can thiệp xin thả, ông Minh còn dùng Thượng Viện là nơi chứa đồ lậu, lấy công quỹ Thượng Viện đi công du 40 ngày, lấy hai xe Thượng Viện đem về nhà cho vợ con đi, đương nhiên đưa người của ông ta vào làm trong Thượng Viện mà người này ít ra có bốn tiền án biên thủ, hiệp dâm v.v.. Nhưng ông Phiệt đã thua ở Thông ở chức vụ trên, vì phe ông Thông đông quá. Ông Ngải đã mỉa mai ông Thông là mong rằng ông Thông sẽ liêm khiết và tỏ ra sẽ có khả năng làm việc để trong sạch hóa Thượng Viện. Mong «sẽ có» là chứng tỏ từ ba năm nay ông Thông chưa liêm

kiết, và chưa biết làm việc. Ông Phiệt kể 16 cũng nói rằng ông Nguyễn huy Chiêu người vừa đắc cử chức vụ chủ tịch Nội Vụ là ngủ ở nhà cũng thắng. Ông Chiêu ở nhóm Bông Huệ.

Đoạn chót.— Ân oán rồi đá ông Huyền

Sau khi khối XHDC và liên danh Mặt Trời chiếm được 5 ghế rồi, tới khi bầu chức vụ chủ tịch ủy ban Văn Giáo phe Bông Huệ có Nguyễn tư Bàn, phe Mặt Trời có Lê Phước Sang, nhưng ông Sang đứng lên xin rút tên và trước khi rút ông Sang đã nặng lời tố cáo ông chủ tịch Nguyễn Văn Huyền là thiếu lòng trung tín, ông Sang kể lại bốn lần ông Huyền gặp gỡ phe ông Sang xin cam kết, kết hợp, ông Huyền cũng nhóm Bông Huệ hứa sẽ ủng hộ ông Sang ở một trong hai ghế Lao Xã hay Văn Giáo. Ở ghế Lao Xã ông Sang thấy ông Vũ Minh Trần Bông Huệ không rút tên, nên đã tự rút để nhường cho đúng lời cam kết, nhưng tới ủy ban Văn Giáo thì ông Bàn Bông Huệ lại không chịu nhường lại, do đó ông Sang đứng lên vạch trần lòng tham của phe Bông Huệ, mặt cụ Huyền tái đi vì đau và giận, mặt hai ông Chức và Bàn cũng tái đi vì đau và giận, ông Chức thì lắc đầu, ông Bàn thì cười như mỉa mai khinh bỉ, ông Sang lại đá kích luôn cái lắc đầu và nụ cười của hai ông trên. Ông Sang dọa sẽ đem chuyện nguy tín của ông Huyền và nhóm Độc Lập nói lại với lực lượng Hòa Hảo của ông. Tiếp lời của ông Sang, ông Nguyễn Văn Ngải đã tố cáo âm mưu lũng đoạn nghị trường của một số người ám chỉ Bông Huệ, nhằm chiếm hết ghế chủ tịch để mỗi lần họp hội đồng chủ tịch thì chỉ đưa ra những dự luật có lợi cho nhà nước, còn đim chết trong bóng tối những dự luật của phe đối lập, như đã đim từ ba năm nay. Phe Hoa Sen và Mặt Trời đã vỗ tay cổ vũ lời ông Ngải, những tràng vỗ tay như những cái tát chày má nhóm Độc Lập Bông Huệ. Kế tiếp, ông Mẫu cũng lên tiếng vạch trần âm mưu đi hàng hai của nhóm Bông Huệ, ông Mẫu cũng như ông Sang đã kể rõ từng trường hợp cụ Huyền cam kết với Hoa Sen như thế nào và bây giờ nguy tín ra sao. Nghị Sĩ Tôn thất Niệm sau đó cũng đứng lên chia mũi dùi vào ông Huyền và nhóm Độc Lập Bông Huệ đã kích bằng những lời chua cay, mỉa mai. Ông Huyền và nhóm Bông Huệ ngồi tím mặt chịu trận. Ông Niệm đã nói: Những ngày chưa đắc cử, tôi thấy báo chí nói tốt về Thượng Viện, tôi tưởng TV không như trước nhưng hôm nay qua cuộc bầu này lòng tin tưởng của tôi đã mất, người ta đã kéo bè kết cánh để loại anh em chúng tôi, vì chúng tôi chống cộng không theo đường lối của người ta, người ta chỉ muốn làm việc với những tay chân của họ, nên lấy số đông chặt chân tay chúng tôi. Người ta đã muốn độc quyền yêu nước, độc quyền chống Cộng v.v. Nghị sĩ Hoàng thế Phiệt đã tiếp là độc quyền làm luật để vừa lòng hành pháp. Ông Phiệt còn cho rằng cuộc bầu cử này là một trò hề đã được sắp đặt xong từ chiều 15-10 chứ không phải hôm nay. Ông Phiệt cũng như ông Ngải, Hoàng kim Quy đã tẩy chay không bỏ phiếu nhưng ông vẫn ngồi lại làm chứng nhân cho những trò hề bầu bán.

Lớp Vô Tuyến Điện và Télévision

Mỗi đầu và giữa tháng, đều có khai giảng các lớp sáng, chiều, tối

- Lớp Ráp sửa Radio Đèn và Transistor. Mãn khóa 2 tháng, biết rành 5 loại máy thâu thanh.
- Lớp Đặc Biệt TRANSISTOR cho các bạn mãn khóa Sơ Cấp ráp và sửa trên mạch h điện in.
- Lớp TRƯỜNG XƯỞNG ĐIỆN TỬ ráp sửa AMPLI-HIFI, TRANSISTOR, sửa chữa các loại máy thâu thanh CASSETTE, và dự bị Télévision.
- Lớp SỬA TÉLÉVISION cho các bạn mãn khóa Trường Xưởng, và thực hành thâu trên TV hiệu, tập sửa chữa TV theo hiện tượng lộ trên khung máy và sử dụng các máy điện tử tối tân như: Marker-Sweep Generator, Oscilloscope, Pattern Generator, Volt kế điện tử... Ở xa học Hàm Thủ với dụng cụ đầy đủ.

Trường Vô Tuyến Điện và
Vô Tuyến Truyền Hình **TẤN PHÁT** 50 Đ. Nguyễn Huệ SAIGON

TÉ RA ĐÀN EM ANH TÁM BỮU CƯỚP ĐẤT CỦA KÝ GIẢ

DI ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

HỒNG THẤT CÔNG PHỤ TRÁCH

QUA CUỘC CHỬI LỘN GIỮA CÁC NGHỊ SĨ, TẾ RA VIỆN DƯỠNG LÃO NHƯ CÁI MÈ LỘN BÊN TRONG CHỈ TOÀN LÀ... CHUỘT CHẾT

● Nhà nước mà bản thì chỉ thẳng dân là đau khổ vì bệnh trĩ

Như caca

Sau cuộc bầu cử văn phòng và chủ tịch các ủy ban ở HV, hầu hết DB đeo mác đối lập ồn ào, lem nhem đều bị té re. Nhất là DB đối lập trẻ tuổi D V Ba đã bị té re một cách thảm hại.

Nhân định sự kiện trên, một DB cũng thuộc vào loại «lời ti» là Nguyễn Lý Tường đã phát ngôn rằng «vì những DB đối lập là vô tư cách, nên bị té re là phải lắm».

Đáp lễ, DB đối lập Dương Văn Ba đã tố DB Nguyễn Lý Tường đã vờ của Hội doái 5000 đô la để xuất ngoại 90 ngày nhưng ông Tường chỉ xuất ngoại có vài ngày, sau đó mang đô la đi bán chợ đen. DB Ba nói thêm rằng DB Tường «cũng lem nhem bản thủ».

Thời, như vậy là huê. Úm ba la chúng ta cùng bản như caca.

SẼ GHÈNH.— Các nguồn tin từ viện «Dưỡng Lão» cho biết, sau cuộc bầu cử văn phòng vừa qua, nhiều cái mặt nạ quân tử tâu đã bị rớt xuống. Một cuộc chửi lộn rất lớn đang diễn ra, sau khi vấn đề chia phần xôi thịt gặp trục trặc.

Nghị sĩ Sang Tóc Đồ chửi cụ Huyền là Nhạc bát Quân, tức là quân tử dỏm. NS Vũ Văn Mẫu, tự là ngoại trưởng đầu trục, tố cáo là có sự phản bội trong việc chia ghế Theo tiết lộ của NS Mẫu, thì cụ Huyền có cam kết sẽ chia phần cho ông Mẫu cái ghế Chủ tịch UB Ng... Giao Thông Tin. Nhưng khi bầu cử thì ông Mẫu lại... té re.

Lời tố cáo trên đây của ông Mẫu, nếu đúng sự thật, đã tố cáo hai điểm rất đặc biệt: 1) — Bộ mặt thật của viện Dưỡng Lão đã lộ, như cái mè gà đã được lộn ra: bên trong toàn là chuột chết.

a) Bản thân ông Mẫu rất bản. Vì ông đã đồng lõa với việc chia ghế. Rõ ràng ông Mẫu chỉ tố khi mất phần. Nếu được đóp tí tí, chắc chắn ông đã cảm như hén!

Trước sự kiện này, chỉ có thẳng dân là đau khổ như bị bệnh... trĩ.

DB Congo chê đồng viện TOÀN LÀ BỌN... GÀ CHẾT

□ Bà DB Thu quả quyết HV không làm gì nổi ông Congo.

TIỀN BỔ THÍ 60 NGÀN MI Ở MÔ?

Một số độc giả Con Ong thuộc thành phần què-cụt đang làm bồi cho Mỹ than phiền về vụ Nhà Nước phát không cho thành phần này mỗi mạng 60 ngàn đồng VN để xây cất nhà cửa, nếu không thích đợi ngày nhà nước phát nhà, bởi vì lấy 60 ngàn đó có nhiều lợi hơn, có thể dùng để mua xe hai bánh đi mần cho đỡ vất vả hơn, còn nhà chưa cần thiết lắm, mỗi tháng chầu cho chủ nhà vài ghim cũng được, hoặc giả chưa vợ con thì ăn ở đậu họ hàng cũng chẳng sao. Nhưng vấn đề phổ biến có tính cách hạn chế, thế nên chỉ nghe phong phanh không chính thức, đến khi nghe rõ thì hết hạn nộp đơn bố nó rồi. Thắc mắc được đặt ra tại sao nhà nước có nhiều phương tiện để phổ biến chẳng hạn như báo chí, Đài phát thanh, VTTT mà chả thấy mô tê gì ráo trội rứa?

NHẮN LẦN II

Yêu cầu DB HỒ NGỌC CỬ tới tòa soạn Con Ong gặp.

- CHÍNH QUYỀN GIA ĐỊNH GỒM TOÀN NHỮNG ÔNG QUAN... ĐIỆC, NÊN KHÔNG NGHE THẤY TIẾNG KÊU CỦA NGHIỆP ĐÀN KÝ GIẢ VN.
- ANH TÁM THIẾU CÌ ĐỒ LỬA, SAO LẠI ĐỂ ĐÀN EM PHẢI ĐI ĂN CƯỚP?

GIA ĐỊNH. Vụ « người cây cướp đất » ở làng Báo chí thế mà hóa ra ồn ào. Bọn nhà báo khổ rách áo ôm từ bao lâu nay chỉ biết gồng mình tranh đấu cho quyền lợi người khác, nay mới thức tỉnh rằng mình cũng cần có tí quyền lợi và cũng cần tranh đấu bảo vệ.

Do đó mà, sau khi kêu cứu mí chính quyền địa phương, và gặp phải toàn quan... điếc, bọn nhà báo đã tự giải quyết lấy vấn đề. Rồi cũng xong.

Nhưng có một điều đáng chú ý: Theo sự tiết lộ của nghị viên ký giả Như văn Ủy, bọn cướp đất của làng Báo chí lại là đàn em anh Tám Bửu, và hành động ăn cướp của họ lại được anh Tám Đồ lừa che chở khuyến khích.

Hỡi ôi! Nếu đúng như thế thì quả là đáng buồn. Ai cũng biết Anh Tám là một thứ vua không ngai ở xứ này. Anh được người Mèo trọng nể và... trọng dụng. Đồ lừa anh có dư, nuôi bầy tám bà vợ cũng không hết. Tại sao Anh Tám lại để cho đàn em phải đi ăn cướp như vậy. Còn gì là tên tuổi anh! Còn gì uy tín của TLĐLCVN! Và ông nghị H.V. Cao, đồng chí của anh Tám Bửu, người đã được bọn C.O khen trong cuộc tranh cử vừa qua, nghĩ sao về hành động ăn cướp của một số đồng chí của mình! Tục ngữ có câu « con đại thì cái mang ». Vụ này, nếu không được làm sáng tỏ, thì anh Tám và liên danh Mặt Trời sẽ được báo giới hời hợt thăm sức khỏe hoài hoài, dài dài, bền bền, v.v...

Mặt khác, còn có tội cho rằng vì anh Tám mới ký « công tra » mí Nhật lập xưởng sản xuất nông cơ, nên cần rất nhiều đất rộng để lập cơ xưởng. Do đó anh Tám muốn « mượn đờ » đất làng báo chí?

Y. K. C. O.

Liên si

Liên tiếp trong hai ba số báo trước, bọn Con Ong đã lên tiếng đánh thức cái liêm sĩ của quý vị dân cử về vấn đề lãnh lương khoán. Bọn CO cũng đã nhấn mạnh vào những điểm bất lợi của việc lãnh lương khoán, đồng thời tiên đoán sẽ có những hậu quả không tốt sau khi T.T. Thiệu loan báo quyết định trả lương khoán cho các nghị viên.

Nhưng, cái liêm sĩ của quý «cụ trong rân» vườn cứ ngủ say. Lương tâm của quý vị lại đi vắng. Hóa ra món lương khoán đã là một liều thuốc ngủ mạnh đối với cái liêm sĩ của quý vị «cụ trong Rân».

Hôm vừa qua, trong một phiên họp của HĐĐT, ông nghị Thập tự là nghị va dơ lin đã nâng nạc đòi Hội Đồng thảo luận ngay tức sự vụ lương khoán hai chục xin, để anh em được sớm lãnh tiền.

Và cuộc thảo luận đã đi tới một cuộc chửi lộn rất vui tai suýt nữa còn có cả một cuộc ẩu đả ngoạn mục.

Sự kiện trên đây chỉ mới là một hậu quả nhỏ, chắc chắn sẽ còn lắm mục bản thủ xảy ra chung quanh việc các vị dân cử lãnh lương khoán.

các tin đồn về 'Big' Minh CHẢ CÓ GÌ KHÓ HIỂU

SẼ GHÈNH.— Ông Trung Tá tùy viên của ông Big Minh vừa gửi tới các tòa báo lời than phiền của ông Tướng Xún rằng thì là ông cóc biết tí gì về cái gọi là Phong Trào nhân dân tranh thủ hòa bình.

Tướng Xún rýng phủ nhận tin cho rằng ông đã tham gia chủ tịch đoàn của PTNDTTHB. Tướng Minh quả quyết «tôi đéch biết phong trào đó là cái cóc khô gì cả».

Được hỏi vậy thì tại sao lại có nguồn tin đó, ông Trung tá bảo rằng «Đó là một điều thật khó hiểu».

Theo bọn C.O thì đéch có gì là khó hiểu: Trước hết tại tướng xún rằng không có

rút khoát thái độ; có muốn dẫn thân nữa hay nhất quyết vô vườn. Ông cứ ăm ớ, lững lờ con cá leo cây. Thứ hai là tại có một chính khứa con nít vô danh tiêu tốt muốn lợi dụng cái «lương thừa» của ông để kiểm soát, nên tung tin bừa bãi. Tất cả chỉ có vậy, và dễ hiểu như vậy.

Nếu quả Tướng Minh bực mình về những tin thất thiệt kiểu trên, ông chỉ cần nói huých toẹt một lần cho rõ ràng, thì sẽ không bao giờ bị bực mình nữa. Ông còn cứ nửa nạc nửa mỡ thì bố ai biết đầu được cái chuyện «ma ăn cỏ».

ĐỀ CHƠI ĐỀ CHƠC

Sắp đến giờ khai mạc Đố Chơi tuần này, đột nhiên có 2 toán vác 2 tấm bảng lớn ghi tên «Loạn Ngôn» và «Hồn Láo» tới, nặng nề đòi vô dự đấu. Ban tổ chức không cho vô thì họ cứ đứng ở giữa cửa cãi nhau ầm ỹ. Hai toán Ba Lòng và Rác Rười ngồi bên trong nực quá, bèn rủ nhau rút lui nhường họ vô cho rồi. Vậy là tuần này, có 4 toán sau đây so tài:

- Hằng Tiết Vịt
- Chìm Xuồng
- Loạn Ngôn
- Hồn Láo

Xin nhắc lại, trong 2 tuần vừa qua, Chìm Xuồng vẫn luôn luôn trội hơn hết. Nhưng chưa biết có hạ nội 2 toán mới toanh này không. Hai toán này ra đời sau khi có chuyện đôi co giữa ông tổng Ngọc và các dân biểu miền Trung.

Lại sắp cải tổ Nội Các?

HỒI.— Sau ngày Hoàng Đế Tạt Chúng tung ra 5 mớ Huê Bình, ở Saigon lại có nhiều tin đồn sắp «Cải Tổ Nội Các». Thứ Quý vị, chuyện đó liệu có xảy ra không?

CHÌM XUỒNG (tranh nói trước đề cho chìm xuồng luôn).— Làm gì có chuyện cải tổ cái tiếc trong lúc này. Đây là do bọn đối lập tung ra đề gây hoang mang và phá chính phủ. Xin bà con cô bác chớ có tin.

HẰNG TIẾT VỊT.— Cải tổ là căng rồi. Ông Nghị Rượu Xuân là người tung tin ra chứ ai? Ông ta ở trong Mặt Trận của Đại Vương đấy, bảo ông ta là đối lập, là phá hoại, ông ấy phang cho thấy mẹ!

LOẠN NGÔN.— Nhất định là phải cải tổ. mà trước tiên phải sút về vườn mấy cha nội trông coi về tiền bạc, cơm gạo. Không sút nhanh, dân

Miền Trung chết đói không còn một miếng, họ xuống đường đến nơi rồi đó!

HỒN LÁO.— Đừng có nói nhảm! Sút ai thì sút chứ đừng hòng sút cái ê kíp «kiếm ước song hành» này. Không có bọn này ca bài con cá thì sức mấy «cốc» được 750 Tê Đôn? Với lại tìm đâu ra người mặt trời trán bóng hơn bọn này để mà ngồi vô những cái ghế đó?

BAN GIÁM KHẢO.— Toán Hồn Láo dám nhìn thẳng vào sự thật để nhận định tình hình, hay lắm: 5 điểm!

Bom Hòa bình mới

HỒI.— Lại có nhiều kẻ bép xép phao lên rằng chuyên qua Ba Lê lần thứ nhì này, Phó Vương Râu Kẽm có đem theo một «trái bom hòa bình» mới của Đại Vương Tóc Bạc. Chuyện này đúng hay sai?

HẰNG TIẾT VỊT.— Nhất định là phải có. «Bom Hòa Bình» phải là do người Giao Chỉ cho nổ, chứ cứ đề Hoàng đế Tạt Chúng nổ mãi, kỳ thấy mờ!

CHÌM XUỒNG.— Sai rồi cha ơi! Chính Đại Vương vừa mới thanh minh thanh nga là không có đúi cho Phó Vương một món gì ngoài lá thư gọi Đức Giáo Hoàng mà!

LOẠN NGÔN.— Thanh minh thì thanh minh chứ lúc cần thiết cũng sẽ xì bom ra như thường. Các hãng tin của Mèo họ thính mũi lắm, họ nói có là có rồi đấy!

HỒN LÁO.— Thế mà cũng đòi! Chẳng qua là tại giá chừng khoán ở Mèo bị sụt giá nên mấy cha tài phiệt Mèo mới cho phao cái tin đó ra để đỡ đòn, chứ làm gì có bom có chỉ thị chỉ thiếc gì?

BAN GIÁM KHẢO.— Toán Hồn Láo này cứ quá, chuyện gì, cũng có tụy đồ ngon lành: 5 điểm nữa!

Chê những «cánh chim» hèn nhát?

HỒI.— Nghe nói ông Tổng của cái Bộ «tim về tở ả» có tuyên bố là từ nay sẽ chê những «cánh chim» hèn nhát sợ bệnh tật, sợ đói khổ, sợ bom B-52. Răng ông mần rứa hi?

HỒN LÁO.— (ra cái điều hiểu biết tranh nói trước) Xin viện trợ bị cúp bớt, thì ông ta cũng

phải hạn chế bớt những cánh chim tim về tở ả, chứ có gì là lạ?

HẰNG TIẾT VỊT.— Không thể được. Làm thế là sai với quốc sách «tim về tở ả», ông ta xứng đáng được tặng cái về E-Hồng Lôn để trở về mái nhà xưa cho rồi!

LOẠN NGÔN.— Thì chính là ông ta biết trước mình sắp được về mái nhà xưa, nên ông mới vung vít vài câu đỡ buồn chứ gì?

CHÌM XUỒNG.— Các cha chi được cái nói ầu nói tả. Ông ta có tuyên bố mẹ gì đâu? Báo chí đã tự đục bỏ trắng phau phau cả lũ rồi bằng chứng đâu dám bảo ông ta tuyên bố? Có mấy tờ không chịu đục đã bị mã tà hốt hết, không thấy sao?

BAN GIÁM KHẢO.— Chìm Xuồng bắt đầu lấy lại phong độ rồi đấy: 5 điểm! Răng nữa lên.

Khi ông Tướng thượng lưu xì nạc!

HỒI.— Lại nghe nói ông Tướng «thượng lưu quý phái» trong một lúc xì nạc ra rằng cứ 100 chú tở te thì hết 70 chú đi đóng phim «The Fugitive», 25 chú làm cây kiềng, còn lại có 5 chú chịu chơi. Có thật vậy chăng?

HỒN LÁO.— (lại tranh nói trước) Nóng giận thượng hay mất khôn. Ta chớ nên chấp người nóng giận. Hoặc giả đây là Whisky hay là Champagne nói chứ không phải ông ta nói đâu!

HẰNG TIẾT VỊT.— Đầu có được! Quân tử nhất ngôn, lời nói của người thượng lưu phải như dao chém đá. Ông ta nói thế là sĩ nhục kaki, nhất định phải làm cho ra lẽ vụ này!

LOẠN NGÔN.— Đúng! Muốn làm cho ra lẽ, trước hết phải có một màn thách thức ông ta đấu võ miệng công khai, cũng như vụ gạo Miền Trung và vụ ăn bần ở Cam Ranh. Nếu không thì đấu súng cho nó gọn.

CHÌM XUỒNG.— Thôi mà! Vụ này cũng như vụ ông Tổng «Tim về tở ả» đấy mà! Ông Tướng Thượng lưu có nói năng gì đâu mà mấy cha cứ xé ra cho to. Chả tin cứ lên Nha Báo Chí đọc lại những tờ báo nạp bần coi. Làm gì có gì?

BAN GIÁM KHẢO.— Giỏi! Chìm Xuồng đầu ra đó thiệt: 5 điểm nữa!

(Tiếp theo)

Chỉ có bà Phó Đoàn là tỏ ra khôn ngoan. Bà đã hiểu ngay bọn họ thuộc môn phái nào rồi. Cho nên bà đáp liền thoảng. Bà cũng rập theo cái ngôn ngữ của họ để đối đáp lại:

— Té ra là các đồng chí. Rứa mà bi giờ em mới nhận ra. Bầm thưa các đồng chí. Phương trưởng cùng ông Đạo và em đây đi tìm kiếm huê bình. Xe đã nạp thuế rồi. Có đủ các vé và giấy tờ đảng hoàng?

— Các đồng chí nạp thuế cho ai?

Bà Phó Đoàn lại đáp:

— Bầm thưa nạp cho nhà nước ạ. Xe này là xe rất bình dân. Chỉ có dân lao động mới dùng thứ xe này. Còn đám tư bản thì dùng những loại xe bốn bánh, chó đầu họ có thêm đi xe Lam.

— Nạp cho nhà nước rồi? Hừm! Nhưng nhà nước nào?

— Dạ, nhà nước Saigon.

— Không có được. Phải nạp thêm cho nhà nước này nữa. Nếu không nạp thì xin bà đồng chí đi theo chúng tôi vô bụng để chúng tôi trình lên mí lị đồng chí thủ trưởng.

— Bầm đề em nạp thêm cho các đồng chí cũng không sao hết. Em xin ủng hộ. Đồng chí đừng bắt em vô rừng hay vô bụng. Vô trông em sẽ sốt rét ngã nước. Em sẽ đi đong mấy hời xin các đồng chí tha tội cho em.

— Nếu chịu nạp thuế thì tha. Đưa tiền đây mau lên để bọn này rút lui cho được việc.

Bà Phó Đoàn đã phải sù ngay một xấp Đức Thánh Trần và cái đám người kia đã phát lại cho bà một cái giấy biên lai ghi mấy chữ ngông ngáo.

Tuy nhiên, bọn họ cũng chưa chịu ô-rô-lui ngay. Họ còn lục vấn thêm tí nữa:

— Nữ đồng chí ăn nói có vẻ là người của Đảng ta lắm? Nhưng còn hai ông kia thì làm cái thống chế gì? Sao nữ đồng chí lại kêu họ là phương trưởng mí ông đạo?

Bà Phó Đoàn không thể nào lại có thể tin được rằng bọn họ khi nhìn thấy bộ quần áo nâu sòng kia mà lại không biết đó là những nhà tu hành. Bà cho rằng bọn họ giả vờ hỏi han cho có chuyện

Thực ra thì bà Phó Đoàn của chúng ta hãy còn ngây thơ con cóc cộ lắm. Bà có ngờ đâu rằng, cái đám người trẻ tuổi, dưới đôi mươi kia, ngay từ khi mở mắt chào đời, cho tới lúc vác súng vô Nam únh nhau, họ chưa từng bao giờ được trông thấy một ông sư hay một bài vải. Hơn nữa, những từ ngữ Phương trưởng, ông Đạo, tu sĩ đối mí họ cũng hết sức xa lạ. Họ chỉ quen thuộc mí những danh từ chính trị như «tổ khổ», «phóng tay phát động quần chúng», hoặc là «đấu tranh» mà thôi. Họ không biết thứ sự chớ không phải họ giả vờ.

Nhưng dù cho họ có giả vờ không biết đi chăng nữa thì bà Phó Đoàn vườn phải giải thích như thường:

— Bầm thưa ba đồng chí, Phương trưởng chùa Thiếu Lâm đây nguyên là một vị hòa thượng, còn ông Đạo đây là một tu sĩ. Cả hai vị đều đạo cao đức trọng, suốt ngày chỉ tụng kinh gõ mõ và cầu cho quốc thái dân an.

Tên trẻ tuổi nhất bèn hỏi đầu sỏ:

— Đồng chí thứ nhì xem thuộc thành phần nào? Có phải là tư bản không hay là tiểu tư sản?

Bà Phó Đoàn thấy thằng chả sắp ghép mình vào cái tội tư bản thì bán xúc xích cả người lên và vội vàng chối bay biển:

— Bầm thưa các đồng chí, em đích thực là dân vô sản? Tư bản là kẻ thù không đội trời chung mí em. Nếu em là tư bản thì em đã có xe tu bin đi phoong phoong, và có tài xế đội mũ cát-két mặc đồng phục trắng, quần có nẹp vàng trông như quan ba lính thủy. Các đồng chí cứ trông em tự lái lấy xe Lam thì đủ rõ. Em phải bán sức lao động để mồ hôi hột mới có được miếng ăn. Em mà là tư bản thì cả nhà em sẽ bị bom B52 dội chết tươi hết.

Tức thì thẳng nhổ gặt um lên:

— Ô hay nhỉ? Người ta đang mạn đàm mí đồng chí thủ trưởng tại sao nữ đồng chí lại xía vô. Người ta đâu có hỏi tới nữ đồng chí.

Tên trẻ tuổi gật gù nhìn phương trưởng, ông Đạo và bà Phó Đoàn rồi từ tốn đáp:

— Theo đúng như tinh thần trong sách vở mà Đảng đã hướng dẫn thì hòa thượng không thuộc thành phần tư bản nhưng thuộc thành phần vô sản áo rách.

Tên trẻ tuổi nghe đoạn bèn reo lên một tiếng như có vẻ mừng rỡ vì sự phát giác mới lạ ấy. Gã nói:

— Té ra họ cũng là người của Đảng Ta.

Tên trẻ tuổi lắc đầu quầy quậy:

— Không hẳn như thế. Vô sản áo rách, theo định nghĩa của Mác-Lê thì tức là một đám người không có sản xuất. Chỉ ăn bám vào xã hội.

Tên trẻ tuổi lại ngờ ngạc một hồi rồi hỏi tiếp:

— Nếu vậy thì họ là kẻ thù của Đảng Ta.

Trước tình hình ấy, bà Phó Đoàn cứ quỳnh cả người lên không còn biết đối đáp ra rả nữa. Lúc thì chúng nó nhận là người của Đảng Ta. Lúc thì chúng nó lại biểu là kẻ thù của Đảng Ta. Biết đảng mù nào mà dờ!

Bà Phó Đoàn quay người lại định cầu cứu mí lị Phương trưởng và ông Đạo.

Nhưng cả hai ngài đều nhắm mắt lại như đang tham thiền nhập định, không còn để ý gì đến ngoại cảnh nữa.

Bà Phó Đoàn cúi sườn ghé lẩm. Bà muốn thét to lên một tiếng mà rằng: «Hai bố già ơi! Hai bố có biết rằng, cái lũ rãng đen mã tấu này là bọn

● XÌ CA RÔ

du kích Cộng sản không? Chúng nó sắp bắt hai bố và lôi luôn cả con vô bụng đây? Trong bụng làm chi có chùa để cho hai bố tu hành? Và con vô bụng một ngày thì đời con sẽ tàn trong ngõ hẹp. Ở trong làm đếch gì có gạo Nàng Hương Chợ Đào, làm đếch gì có chim cu nhồi yến, làm cóc gì có bông cái sào năm đồng cô? Và khi ăn xong thì làm gì có đồ đét se? Con theo hai bố đi để tìm kiếm huê bình chớ có phải đi tìm kiếm Cộng sản đâu?

Một tí tí nữa thì bà Phó Đoàn vì sợ hãi quá xá đã khóc um lên. Nhưng bà cố nhịn. Chỉ rơm rớm nước mắt mà thôi. Và bà rút khăn mùi xoa ra thấm mấy phát vào mắt đoạn đi một đường kẻ lè:

— Bầm thưa các đồng chí, em vô tội. Em chưa có một tí tội lỗi gì cả. Xin các đồng chí tha cho. Các đồng chí bắt nạp thuế thì em đã nạp rồi. Các đồng chí có muốn em ủng hộ cái gì nữa thì em sẵn sàng ủng hộ ngay tót suýt.

Tên trẻ tuổi quan sát bà Phó Đoàn từ chân lên đến đầu. Và gã nhìn bà ta một cách hết sức nghi ngờ:

— Thế nữ đồng chí mần cái nghề ngỗng gì?

— Dạ, em làm nghề bán bún ốc. Em đích thực là dân vô sản hạng nặng. Em làm công cho bà Ba Bùng ở chợ Bến Thành. Em bị bóc lột đến tận xương tủy. Mới bành mắt vành con người, em đã phải thức giấc để nấu bếp.

Tên trẻ tuổi nhìn cái mũi mấy phát liền. Gã vừa thoảng nghĩ thấy một cái mùi gì rất thơm tho thoát ra từ cái thân xác mồm mím của bà Phó

Đoan. Dù cho gã là đồ nhà quê đi chăng nữa thì gã cũng không thể nào lại cù lần đến cái độ tin ngay rằng, cái người ăn mặc sang trọng, người ngòm thơm như thế kia lại là một kẻ đi làm công, chuyên môn nấu bún ốc.

Hóa cho nên gã lừng khừng đáp:

— Hai ông sư kia, chúng tôi có thể trả tự do cho họ sau khi nghe chúng tôi giảng giải một bài học của Đảng, còn riêng nữ đồng chí thì phải theo chúng tôi vô bụng.

Bi giờ thì bà Phó Đoàn sợ hãi quá chừng rồi. Sợ độ muốn tề luôn ra quần một phát như cái hời còn nhỏ dại, nằm trên nôi ỉa đái vung vít. Bà chấp tay vái lia lia. Vái còn nhanh hơn cả lúc tới Lăng Ông để xin sấm:

— Em lạy các đồng chí trăm ngàn lạy. Em không có tội tình gì. Các đồng chí mà bắt em vô bụng thì oan uổng cho em quá trời!

Trước sự kêu cứu của bà Phó Đoàn, Phương Trưởng mới tả tả mở hai mắt ra, nhìn mấy anh du quêo mà rằng:

— Xin các vị bằng hữu hãy rủ lòng từ bi hi xả mà tha cho vị nữ thí chủ đây. Bần tăng xưa nay vốn chỉ là một người tu hành, chưa hề có một chủ ý đả phá động bô để tâm để cùng mí lị bần tăng và vị đạo hữu đây đi tìm kiếm huê bình tức là đã góp một phần công quả rất to lớn cho nhân loại nói chung và cho giới vô lâm nói riêng. Cái tai kiếp này, một khi chấm dứt được thì công đức của vị nữ thí chủ này không phải là nhỏ.

Ba tên du quêo, trước sự phát ngôn của Phương Trưởng chùa Thiếu Lâm đã ngẩn tò te ra như chúa Tàu nghe kèn. Chúng nó cóc hiểu chi hết chọi. Cái gì là phát động bô để tâm. Cái sự phát động bô để tâm có liên quan mật thiết gì mí lị cái sự phóng tay phát động quần chúng không? Rồi thì ăn oán giang hồ là cái khí mốc gì? Lại còn tai kiếp của vô lâm là cái chi chi?

Những thứ ngôn ngữ ấy chúng nó không sao tiêu thụ nổi.

Chính vì vậy, chúng nó lại càng đồ quạu thêm.

Tên trẻ tuổi lại nói:

— Vụ này cần phải cho thủ trưởng giải quyết mí được. Chúng tôi không có đủ thẩm quyền. Xin mời các đồng chí theo chúng tôi vô bụng.

Phương Trưởng hỏi:

— Nếu vô bụng thì mần răng kiếm huê bình?

Mãi tới bây giờ tên trẻ tuổi mới nghe rõ hai chữ «huê bình». Tức thì cặp mắt y lảo liên, hết ngó Phương trưởng, ông Đạo, lại liếc mắt nhìn bà Phó Đoàn. Y bèn hỏi lại một lần nữa cho chắc:

— Có đúng thiệt là các đồng chí đi kiếm huê bình không?

Bà Phó Đoàn vội vàng đáp:

— Dạ thiệt ạ. Em cũng đi mí Phương trưởng và ông Đạo để kiếm huê bình. Vô phúc thiếu âm đức loạng quạng thế nào lại lọt vào tay đồng chí. Nếu các đồng chí khoái sự huê bình, còn nhược bằng các đồng chí khoái cái sự chiến tranh thì em sẽ đi tìm ngay chiến tranh tót suýt. Cái đó để ợt mà.

Tên trẻ tuổi giờ tay để ra lệnh bà Phó Đoàn si tốp lại, đừng có phát ngôn tia lia nữa. Đoạn y chậm rãi mà rằng:

— Té ra các đồng chí đi tìm kiếm huê bình. Vấn đề này quan trọng lắm. Đề yên chờ chúng tôi giấy lát. Chúng tôi cần phải hội ý mí nhau để thảo luận cái đã.

Nói xong y hất hàm biểu hai tổ viên:

— Mời hai đồng chí tới mé gốc cây kia. Chúng ta cần mở một cuộc mạn đàm đặng soát xét lại vấn đề.

(Còn tiếp)

MẮT MỘT MÍ, MẮT HAI MÍ TRONG 10 PHÚT

Một phát mình mới giúp Quý Ông Quý Bà mãn nguyện với một cặp mắt đẹp và sáng ngời, sau khi dùng Mỹ Phẩm Kẹp Mắt:

"DOUBLE EYELD-PINS" giá 1.200đ

Do nơi Tổng Đại Lý và Phát hành:

86-88, Bùi Chu, Saigon. Điện thoại: 23-596

Sẽ có nhân viên mang đến tận tay Quý Vị. Giờ làm việc từ 7 giờ 30 đến 22 giờ 30 kể cả ngày lễ và chủ nhật.

DỪNG

Mỹ Phẩm M.LARGER

Là quý Bà quý Cô đã tự làm tăng vẻ đẹp tuyệt vời của phái nữ.

Xin hỏi tại văn phòng Tổng Đại Lý và phát hành số 84c-86-88, Bùi Chu Saigon. ĐT: 23-596

Sẽ có nhân viên mang đến tận tay Quý Vị. Giờ làm việc từ 7 giờ 30 đến 22 giờ 30 kể cả ngày lễ và chủ nhật.

HÃNG

Nguyễn Văn Điều

7X-73, đường Đoàn Như Hòa — SAIGON

Điện thoại: 93-263

CHUYÊN BỐC DỠ HÀNG TÀU KHAI QUAN THUẾ VÀ VẬN TẢI Công việc làm mau chóng và cần tuyền

TIỂU NGỌC

Người dân đen
cầm cán

Sấm Trạng Trình

Không biết câu : « Một cái tóc là một cái tội » thuộc vào loại phong dao, tục ngữ hay đó chỉ là một câu... sấm Trạng Trình ?

Chả là cụ Trạng Nguyễn-Bình-Khiêm có nhã ý truyền lại cho hậu thế một số câu kệ nhằm mục đích tiên đoán các chuyện vị lai, nhiều câu bí hiểm thật lực, phải nhờ chuyên viên phụ đề Việt ngữ kịch liệt mới vỡ lẽ, nhưng khi hiểu ra rồi thì bắt buộc phải chịu tài tiên tri của cụ Trạng là số dách.

Vốn sẵn lòng khâm phục tài tiên tri của cụ Trạng Trình, nên T.N. dám đoán chắc với bà con cô bác rằng thì là câu « Một cái tóc là một cái tội » đêch phải là một câu tục ngữ, ngôn ngữ như quý vị giáo sư thường gân cổ gân gáy, mà nó chính cống là một câu...sấm.

Tuy nhiên, nếu quý vị giáo sư có làm lần thì đó cũng không phải lỗi tại quý vị, bởi chưng câu sấm ấy cho mãi đến đời bị giở, cho mãi đến cái ngày hôm nay mới ứng nghiệm.

Đời bây giờ, ngày nào Nhà Nước cũng báo cáo với quốc dân đồng bào trên đài truyền thanh và trên bản tin của Vít tấn xã rằng đảng dùi cui đã vô được bao nhiêu vị công dân Giao Chỉ mang tội... tóc dài, do đó chúng ta mới vỡ lẽ câu « Một cái tóc là một cái tội » là một câu sấm Trạng Trình.

Cụ Trạng tinh thật, một cái tóc là một cái tội, đúng ời là đúng, bởi lẽ nếu một cái tóc đêch phải là một cái tội, thì hồng ai có quyền «mời» ai về bót, hồng ai có quyền dâng tống đơ hay lưỡi lê hay bất kỳ một vật gì để thiên tộc thiên hạ giữa thanh thiên bạch nhật, giữa thời buổi dân chủ pháp trị cùng minh này.

Cho nên, khỏi cần biện luận dông dài thêm nữa, câu « Một cái tóc là một cái tội » đích thị là một câu... sấm Trạng Trình!

Dài là một cái tội, nhưng to cũng là một cái tội

Các nhà làm văn học bắt buộc phải biết ơn chiến dịch Vi Dân, nhờ có nó mà một nghi vấn của văn học sử được đánh tan : câu « Một cái tóc là một cái tội » là một câu sấm chứ không phải là một câu tục ngữ.

Cũng vẫn nhờ ơn chiến dịch Vi Dân mà các nhà hình-tội-học mới hân hạnh được biết rằng tóc dài là một cái tội, và biết thêm rằng cái sự to con cũng lại là một cái tội nữa. Nếu to con không phải là một tội thì tại sao đảng dùi cui ngày nào cũng khoe thành tích lăm liệt rằng thì là đảng ta vô được bao nhiêu người tuổi nhỏ tác lớn ?

Ngày xưa, mỗi khi gặp một em nhỏ, chúng ta thường âu yếm xoa đầu và chúc nó : hay ăn chóng lớn. Câu chúc lành ấy, ngày nay bỗng trở thành một câu rủa, một lời trừ ềm.

Thời buổi kiểm ước, phân xuất quân binh, thị trường song hành song tồn này mà chúc cho con nhà người ta hay ăn thì khác gì rủa người ta sớm phá sản, sớm sấm sanh bị gậy đi ca bài con cá. Ăn tà tà thôi cũng đủ học xi đầu vì chạy gạo rồi, huống hồ hay ăn nghĩa là ăn nhiều, ăn thật lực, ăn ra rít thì đúng là vô phúc thiếu âm đức rồi còn gì ?

Nhưng chỉ hay ăn thôi mà đừng chóng lớn thì còn... đỡ khổ. Chứ đã hay ăn lại chóng lớn, nghĩa

là lớn không đúng mức, lớn hơn các trẻ nít khác ở cùng lứa tuổi, thì đi thôi ! chẳng chóng thì chầy thế nào cũng có ngày được người Nhà Nước chiếu cố cho đi ngủ với rệp, vì cái tội tày đình : tuổi nhỏ tác lớn.

Dài... tóc là một cái tội. To...con cũng lại là một cái tội nữa.

Vậy thì đừng vội mừng rằng to và dài là...quý giá. To và dài chỉ tở...mệt !

Một cái răng là một cái tội

Cái gì mà nghe lạ tai và rùng rợn quá vậy ! Vâng một cái răng là một cái tội, T.N. cam đoan ăn nói đứng đắn chứ không pha trò nhạt. Câu chuyện một cái răng là một cái tội nó liên quan mật thiết tới cái tội tuổi nhỏ tác lớn, xin quý vị độc giả thân mến của bản báo vui lòng theo dõi sự giải thích vòng vo dưới đây để thấy rõ là T.N. không hề dám phịa chuyện, mà thực sự cái sự đời nó rắc rối tờ tình lăm lăm.

Này nhé, một buổi đẹp trời nào đó, quý đảng «bạn dân» nhân dịp thi hành nhiệm vụ...vi dân, bèn chặn một thanh niên lại hỏi giấy. Trạng thanh niên này trông vóc dáng có vẻ đồ sộ nên quý đảng bạn dân áng chừng y phải cỡ 18 tuổi, nhưng khi xem đến thẻ căn cước thì tuổi y chỉ có mười 16. Người Nhà Nước bèn tình nghi rằng trạng thanh niên ấy phạm tội giả mạo bằng cách khai rút tuổi đi. Ấy đấy tội tuổi nhỏ tác lớn là thế đấy ! Người Nhà Nước bèn «nhả nhặn» mời trạng thanh niên ấy lên xe cây đặng chờ về bót. Một màn thăm vắn vô cùng khéo léo diễn ra. Vắn rằng tại sao căn cước lại ghi anh 16 tuổi trong khi theo con mắt tinh đời của tui thì tác anh lớn thế, anh phải 18 tuổi mới đúng. Trạng thanh niên bèn chia trích lục khai sinh hoặc giả án thế vì khai sinh ra, thì quả nhiên ngày sinh tháng đẻ của căn cước và khai sinh in hệt nhau nghĩa là đích thị 16 tuổi. Tuy nhiên, các đảng bạn dân vẫn sợ bị qua mặt, nên đưa trạng thanh niên đi cho tu bíp khám. Nếu vị lang tây, sau khi khám răng và... đẻ, kết luận rằng thì là trạng thanh niên ấy phỏng độ 18, 20 tuổi, thì quý đảng bạn dân bèn lôi cở y ra trước Ba Tòa Ông Lớn về tội dùng giấy tờ giả mạo.

Một cái răng là một cái tội là vì lý do đó. Nhưng có điều đáng tiếc là cái việc đảng dùi cui bắt người vì lẽ tuổi nhỏ tác lớn là một việc làm vira phi pháp, lại xira phi lý.

Phi pháp bởi lẽ luật pháp chỉ cho phép đảng dùi cui bắt người trong trường hợp người ta phạm pháp quả tang, nghĩa là tội trạng lè lè ra đó, khỏi cần thăm vắn khéo léo hay khám nghiệm gì hết tội Phi pháp bởi lẽ đảng dùi cui không thể bắt giữ ai chỉ vì tình nghi.

Phi lý bởi lẽ cho đến bi giờ khoa học chưa tiến tới trình độ có thể căn cứ vào cái răng, cái đẻ để đưa quyết một cách chính xác rằng người này 18 chứ không phải 16 tuổi. Cái sự định đoán tuổi tác căn cứ vào cái răng, cái đẻ của con người ta còn có một khoảng cách sai lầm chừng 5, 6 năm nghĩa là dám xây ra cái sự bói nhằm khoảng 5, 6 tuổi.

Phi lý và phi pháp nư rừa nhưng sự việc vẫn tiếp diễn đều đều và dài dài đó ai can nôi ?

Có người bảo rằng ngộ nhờ, trong trường hợp đơn cử làm thí dụ ở trên, nhờ tài « thăm vắn khéo léo » của đảng dùi cui, trạng thanh niên thú nhận rằng y quả thật 18 tuổi thì rõ ràng là y phạm tội dùng giấy tờ giả mạo rồi còn bí bợ gì nữa ?

Còn khuyal Bởi lẽ không một ai dám mở mồm ra nói rằng mình biết rõ mình sanh năm nào. Họ chẳng chỉ có ông bố, bà mẹ mới biết chắc cái năm nào các cụ cho mình ra chào đời.

Vậy thì đưa trẻ khi thú nhận cũng là nói ầu, nói lập lại cái điều ông bố hay bà mẹ của hân tiết lộ, mà thực tình hân cũng không biết rằng đúng hay sai thật hay rờn, vì hân không có thể nào kiểm chứng được. Như vậy là hân không tri tình nghĩa là hân không biết đầu là thật, đầu là không thật, thế thì ghép hân vào tội dùng giấy tờ giả mạo thế mẹ nào được..

CHUYỆN CHÓ ĐÈ

Hồi 0g 30 sáng 18-10 một vụ xô xát suýt đổ máu đã xảy ra tại nhà số 80 Cách Mạng may nhờ người trong gia đình can thiệp nên nạn nhân mới thoát chết. Nguyên nhân đưa đến nội vụ như trên, chúng tôi được biết là bắt nguồn từ một âm mưu sang đoạt gia tài. Bà Nguyễn thị Uyên Nga chủ nhân căn nhà số 80 đã cho biết tiệm thuốc tây Uyên Minh hiện đang khai thác tại đường trên là do bà và cô em chồng cùng cha khác mẹ hùn hạp làm ăn. Nhưng trong khi đang làm ăn khấm khá thì bà được sĩ Minh Nguyệt (tức em chồng của bà Nga) viện cớ là lý do sức khỏe để xin phép Bộ Y tế đóng cửa tiệm.

Tim hiểu nguyên do, bà Nga được biết là ông bố chồng tên Trần quý Đ. đang mắc nợ ngân hàng nên đã âm mưu sang đoạt tiền bạc của bà Nga bằng cách đòi bà Nga phải đưa 5 triệu đồng rồi mới chịu cho bà Nga kiểm được sự khác tiếp tục khai thác tiệm thuốc nếu bà Nga không chịu thì bà Nguyệt sẽ xin Bộ Y tế đóng cửa tiệm với lý do sức khỏe (đưa điều kiện trên để âm mưu sang đoạt). Nhưng bà Nga không bằng lòng. Vì vậy gia đình ông bố chồng cùng với cô em chồng đã gây khó dễ cho bà Nga bằng nhiều cách, cũng như gây khó khăn về tình trạng tài chánh cho Bà Nga. Tiệm thuốc trong tình trạng đóng cửa nên bà Nga phải chặt vật tiền bạc, vì phải lo cho người con gái quả phụ 5 con đang sống với bà Nga bằng tiền hùn hạp trong việc khai thác nhà thuốc.

Và sáng nói trên, ông bố chồng đã xách búa toan phang bà Nga và đòi bà phải trả lại nhà. May nhờ có người trong gia đình can ngăn nên bà Nga thoát được. Tuy nhiên Bà và con gái vẫn bị hăm dọa. Hiện bà Nga đang nhờ luật sư can thiệp để công lý làm sáng tỏ âm mưu sang đoạt trắng trợn của em chồng và ông bố chồng. Bà Nga cũng cho biết là nếu luật pháp tiếp tay cho bọn ăn cướp tài sản của bà, bà sẽ tự tử.

Theo sự điều tra riêng của Con Ông thì Ông Đạt bố cô DS Minh Nguyệt là Giám Đốc hãng NamTiến và hãng sản xuất quạt NATI-CO. Từ đời tư đến công việc làm ăn của ông có rất nhiều bê bối, Cảnh sát TânBinh đã nhiều lần chiếu cố tới ông Đạt. Hồ sơ lem nhem, còn được lưu tại đây. Đồng lõa vụ sang đoạt này còn dính dấp đến chồng Bà Minh Nguyệt là B.S Kỳ Vĩnh Thái.

Trong vụ sang đoạt này, ông thường khoe khoang là người có nhiều thể lực «manh» đứng sau lưng vợ chồng ông (sức mảy mà Bộ Y tế và Dược sĩ đoàn giám can thiệp ?) Cá nhân nào trong 2 nơi này mà trực tiếp bênh vực cho mẹ con Bà Uyên Nga, vợ chồng ông sẽ có biện pháp loại trừ kẻ đó như một con Chiên ghè... ! Đây là chưa kể D.S. «quay quắt» trên đã có lần nói với Bà chị dâu: chị cứ yên trí bỏ vốn, em không bao giờ lật chỉ đâu, mặc dầu những con bạn mới ra trường cùng với em đều nói «Mình cứ cho mượn bằng lúc đầu rồi sau sẽ đá ra là tự nhiên mình khỏi cần vốn mà vẫn làm chủ...»

Tất cả những diễn tiến trên đây đã xảy ra trong một gia đình trí thức, người ta nghĩ rằng có bằng cấp cao người ta càng nghĩ ra nhiều cách làm giàu tất bằng mọi thủ đoạn đê hèn.

Ồi! Chiến tranh đã tàn phá đất nước rách nát như tàu lá, lại còn làm cho lòng dạ con người thêm lăm chuyện đảo điên, toàn những chuyện lừa thầy phản bạn và rồi đến cả ruột thịt cũng còn phản bội nhau. Thật là một chuyện Chó Đê.

HÀNG KHÔNG VIỆT-NAM

phục vụ đại chúng

Đáp phi cơ

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM

là giúp phát triển kinh tế nước nhà

Công ty TÍN PHÁT

KỸ NGHỆ ĐỆT, HỒ, NHUỘM, IN BÔNG

Trụ sở :

111 Hồ Tấn Đức
Bảy Hiền Giadinh
Đ.T. 41.597

văn phòng :

328 Phan Thanh Giản
Saigon
Đ.T. 93.891

Cái Bang Nguyễn Văn Ân người ngoan nhất nước!

Đồng bào cả nước, đây là đứa con nít hay còn là đàn đá dăm, ai nấy đều biết một cách hai năm rưỡi mươi rằng thì là Cái Bang Nguyễn Văn Ân là một con người thuộc cái Đảng của Nhà nước.

Một khi đã vô Đảng ta thì vấn đề gọi dạ bảo vâng, tuân lời sau trước con thoi chó quên, ấy là một trong những giáo điều cần phải học nằm lòng như nàng Kiều trước khi gia nhập Thanh lâu đã được mẹ Tú truyền cho cái khẩu quyết «Vành ngoài bầy chữ, vành trong tám nghề» vậy.

Bấy lâu nay ở trong chốn chuồng cu, quần hùng thuộc cả hai đạo Hắc Bạch mấy khi lại có hân hạnh được nghe thấy những lời vàng bạc của Cái Bang Ân tỏ ra chống đối lại trào đình. Cứ chơi cái trò ngậm miệng ăn tiền để rút xi phé cho khỏe.

Thiệt ra mà nói thì lâu lâu, Cái Bang Ân cũng giả vờ tuyên bố tuyên mẹ dăm ba phát cho xôm trò, để ra cái điều rằng ta đây là «Người Yêu của lính». Nhưng liền sau đó, vị Cái Bang của chúng ta lại len lét chui vô cửa sau mà những kẻ nói chữ thường khoái kêu là «hậu môn» để hiện nguyên hình thành «Người Yêu của Trống» và của các ông Nhớn bà Bé vậy.

Chỉ có thể mà một trong những vị Cấp Tiên Trường lão như Nhà Thuốc Tây Nguyễn Cao Thăng lại có nhã ý coi một vài đảng Cái Bang như con cháu trong nhà. Mỗi lần có chuyện chi sai biểu thì lại ngoắc tay gọi tới.

Làm những sự ồn ào để hốt phiếu?

Một trong những cái «mốt ăn khách hiện thời là mần thiệt nhiều sự ồn ào cốt để cho vua biết mặt chúa biết tên, còn hậu quả của nó ra rắng thì người ta cóc cần để ý tới. Muốn đi đến đâu thì đi, ông hãy cầu cứu tại cái đá.

Xin thưa đó là cái sự cứ tổ loạn xà ngầu lên. Như kiểu Nghị Giải tổ tướng Cà nông để rồi sau đó lại huê cả làng. Như kiểu Cái Bang Ân tổ Quang Dù.

Trong vụ Nghị Giải tổ tướng Cà nông, người ta chỉ thấy đưa ra trần sự cụ có mỗi một vụ Tiểu đoàn trưởng Pháo Bình Nguyễn đình Viên. Thế rồi thôi, oong poong phi nổ tổ phi nan!

Vụ Cái Bang tổ Quang Dù lần này xem ra có mòi rầm rộ hơn, bởi cái sự «mông tề cú»: cho hai ông cha căng chú kiết từ Cam Ranh chạy về Saigon kêu loạn lên là mình đang bị tham nhũng theo rồi và sắp sửa ám sát đến nơi. Dân Saigon vừa thương thức cái vụ Hà Thúc Nhơn nên tin gấp.

Ông cha căng chú kiết thứ nhất nguyên là nhà thầu đã trúng mồi trong vụ thầu thuế hoa chi bến xe. Khi ông ta chưa thầu thì xe Lam chỉ phải đóng có 300 tỉ một năm, và xe đò, xe vận tải 600 tỉ một năm. Đến khi ông ta trúng thầu thì thuế bến tăng lên gấp 100 lần lận. Xe Lam phải nộp cho ông ta 10 tỉ một ngày tức là 3.600 tỉ một năm. Còn xe đò thì nhiều quá xá.

Thế là Nghiệp đoàn vận tải Cam Ranh bèn phản đối kịch liệt cóc chịu nộp thuế nữa. Nhà nước Cam Ranh giải quyết không nổi. Trào đình ở Saigon phải cử ra hai bộ Thanh tra, một bộ Thanh tra Lao động và một bộ Thanh tra Nội Vụ. Nhưng nhà thầu Lê Văn Thông cậy thế ông bạn vàng Nguyễn Văn Ân cóc chịu hòa giải, và bèn chạy về Saigon kêu kiu là sắp sửa bị tham nhũng xin tí huýt.

Ông cha căng chú kiết thứ hai nguyên là Trưởng chi Cảnh Sát Cam Phúc, có cái mỹ danh là Phạm Văn Tốt. Tên tuy là Tốt, nhưng tính nết chẳng tốt một ly ông cụ nào.

Ông Tốt một ly đóp lị, cho dân chúng cất nhà tùm lum tà la ở nơi ông trị vì. Đến nỗi rằng, họ cất nhà luôn cả trước cửa trụ sở của Chi Cảnh Sát.

Trong một văn thư ngày 21-8-70, ông Trưởng Ty Cảnh Sát Cam Ranh đã cảnh cáo ông Tốt về vấn đề cho dân chúng ở quốc lộ số 1 cất nhà trước trụ sở của Chi.

Thấy mình sắp bị mất chức đến nơi, ông Tốt đã khôn ngoan xin từ chức trước rồi về Saigon cũng «hội họa» mĩ

ông nhà thầu Lê Văn Thông để kêu ầm lên rằng mình đang bị tham nhũng theo rồi ám sát.

Quần hùng cho rằng chính Cái Bang Nguyễn Văn Ân đã mớm lời cho hai vị ma giáo này mần cái trò kịch cớm ấy.

Nếu quả như vậy thì cái sự «thiết kế an thiên hạ» của Cái Bang Ân yếu quá xá.

Cho hai cái của nợ í ra mắt thiên hạ chỉ tổ chuốc lấy những sự như nhóp vào thân!

Cái Bang Nguyễn Văn Ân có dám đấu lý mí Quang Dù không?

Đó là cái điều mà quần hùng đang uýnh một cái dấu hỏi to tổ bố? Trước hết bởi cái lẽ rằng, những lời tuyên bố của Cái Bang Ân đã có những sự tiền hậu bất nhất. Thoạt đầu thì nhà Cái Bang của chúng ta chia thẳng mũi dùi tấn công vào mông sự Quang Dù. Thế rồi mới đây, lời lẽ lại được biến cải đi chút ít, biểu rằng, nếu ở CamRanh không có tham nhũng thì tôi xin sẵn sàng từ chức.

Trong cái ngôn ngữ ấy, người ta đã nhìn rõ thấy một sự né tránh. Tuy nhiên để cho khỏi mất mặt, Cái Bang Ân lại cho thông một đoạn như thế này: «Ủy Ban Nội Vụ của Cái Bang sẽ cho mời ông Thứ trưởng Nội vụ và Mít Thị trường Quang Dù ra điều trần về vấn đề tham nhũng»

Như vậy rõ ràng là Cái Bang Ân đã dùng con ngáo ộp của Cái Bang ra để dọa dẫm thiên hạ. Có điều rằng, cái nơi tạo ra pháp luật ấy lại cóc biết tí gì về luật lệ cả.

Thứ nhất, công việc ấy đã giẫm chân lên các cha Giám sát. Các bố ở Cái Bang chỉ có quyền mời người nhà nước ra điều trần về chính sách, đường lối, chứ không có cái sự điều trần về vấn đề tham nhũng. Bộ định đề cho Ủy Ban Bài Trừ Tham Nhũng ở Hạ Viện thất nghiệp sao?

Vậy thì chỉ có mời ra đấu lý mới là hợp mí đạo công bằng và theo đúng luật giang hồ.

Quần hùng cũng được biết rằng Mít Quang Dù sẵn sàng chấp nhận một cuộc đấu lý tay đôi mí Cái Bang Ân. Và tổ chức ở nơi mòi cũng được hết. Về hẳn ngay Cam Ranh để đấu cũng được với sự chứng kiến của các cử tri thì càng hay. Hoặc giả là đấu ngay ở nơi chuồng cu cũng đêch có sao hết.

Tuy nhiên rút kinh nghiệm cuộc đấu lý giữa tướng Cà Nông và Nghị Giải, để cho xôm trò hơn, thiết tưởng nên cử ra một trọng tài điều khiển vấn đề phát ngôn cho có sự công bằng. Ngoài ra báo chí cũng được tham dự.

Nếu cuộc đấu diễn ra ở Cam Ranh, Cái Bang Ân có quyền mang hai con gà nòi là Lê Văn Thông và Phạm Văn Tốt đi theo để cho các cử tri nhìn thấy mà ủng hộ hết mình.

Quần hùng hy vọng rằng Cái Bang Ân sẽ không đến nỗi nhát gan để ca bài ô-rơ-lui trong cuộc đấu lý này. Tụi Con Ong sẽ kéo đi cả bầy để viết bài tường thuật ra rít.

Cái Bang Ân, trong lúc chơi xì phé, thường có lối uýnh ta-pi để áp đảo đối thủ. Liệu cái vụ này có dám xử dụng ngón đòn «ta-pi» không?

Cũng nên nói thêm rằng Cò Lô Nền Quang Dù cũng là một vua xì phé. Ông từng «đề pa» ba chục xin — gấp đôi lương của 1 đại tá — và cây thứ tư ông rất tỉnh mà hò «ta pi tôi» vào khoảng ngót nghét 1 tỉ.

Vậy thì Cái Bang Ân chưa chắc đủ sức đọ mí Quang Dù đâu. Bọn Con Ong nghi rằng Cái Bang Ân sẽ phải chào thua.

Rao vặt — Rao vặt — Rao vặt — Rao vặt

Khác với những báo sống nhờ quảng cáo, trang rao vặt của CO hoàn toàn miễn phí, nghĩa là cóc lấy đồng xu teng nào hết. Bà con có bác cần đăng kí gì cứ việc gửi tới.

Nhân tin gấp

Cùng toàn thể anh em cựu chiến binh và phé binh toàn quốc: nhân danh chủ tịch phong trào «cắm dùi», tôi tha thiết kêu gọi toàn thể anh em tốp ngay chiến dịch cắm dùi bừa bãi: Vì cắm dùi bừa bãi vừa làm mất lòng yêu của đồng bào, vừa có thể

bị phú lít dàn chào rất mệt. Hiện nay bà DB Trần Kim Thoa người có biệt tài vừa đánh răng vừa... thổi sáo đã đắc cử chức chủ tịch UB Cựu chiến binh. Như vậy là chúng ta chắc chắn sẽ có đất... cắm dùi rất rộng rãi. Vậy anh em nào chưa có chỗ cắm dùi, cần một chỗ cắm dùi vô tội vạ, hãy liên lạc với bà DB Trần Kim Thoa! Cam đoan anh em sẽ được... thỏa mãn. Tuy nhiên anh em cần lưu ý: tuyệt đối không được để cho cậu Sáu Long An biết.

Cần mua

Vì sợ bị người ngoại quốc hỏi mà cóc biết trả lời thế nào nên cần mua rất nhiều thuốc tây mực in đề tây câu «VN 4000 năm văn hiến» trong tất cả những cuốn sách lịch sử và văn học của Annamta.

Ai có bán xin liên lạc với cụ «cu ve ka» Ô mai.

Nhà cho thuê

Vì dư dưng, cần cho thuê gấp nhiều vi-la rất đẹp rộng rãi, thoáng mát, đủ tiện nghi rất thích hợp cho các Mỹ kiều làm việc tại Saigon Long

Binh, Biên Hòa và Thủ Đức ngoài ra vì hiện khu này đã có nhiều Mỹ kiều ở, nên cũng rất thuận lợi cho việc mở Bar nhà tắm hơi ở mãi dăm vv. Xin hỏi các giáo sư Mậu, Bông, Đông, Thúc, Khai v.v

Mua xăng

Cần mua nhiều xăng và hộp quẹt để phân phát cho nhân viên ngõ hầu họ có thể đốt gấp những tài liệu liên quan tới các nghiệp vụ tiếp tế, và mua bán sản phẩm nội địa, cũng như cái vụ đấu thầu và tiếp tế gạo

cho miền Trung. Xin liên lạc với TCTT. Thời hạn giao hàng: Trước ngày GSV bắt đầu mở cuộc điều tra.

Bán giá rẻ

Đề giúp đỡ các thanh niên không thích đi lính, bán rất nhiều chứng chỉ tại ngũ, giấy phép đặc biệt, giấy trở về nguyên quán vv... giá mỗi giấy là 60.000 đồng.

Ai cần mua cứ liên lạc với anh Trần Văn T (36t) nhờ anh này dẫn tới ông sĩ quan cấp tá.

CON ONG NHẬN ĐỊNH VỀ NHỮNG SỰ BẦU BÁN CAY CÚ

TẠI THƯỢNG HẠ VIỆN

● Từ những anh tham dự cuộc chơi mà địch biết luật chơi đến những anh quá tham lam.

Trong lịch sử 3 năm của Quốc Hội đệ nhị Cộng Hòa, chưa bao giờ việc bầu bán chức vụ văn phòng và Chủ tịch các Ủy ban sôi nổi, gay cấn, cay cú, và nhiều tai tiếng như năm nay.

một điều rất đáng chú ý, là cuộc bầu bán tại Hạ Viện và Thượng Viện có nhiều điểm rất giống nhau:

— Tự cả hai viện, phe đối lập đều rách bươm, tại mỗi viện chỉ chiếm được một vài ghế tương trưng. Ở Hạ Viện chiếm được hai ghế (Đệ Nhất Phó Chủ Tịch và Hội Kế Viên). Ở Thượng Viện, phe đối lập cũng chiếm được 2 ghế (Đệ Nhị Phó Chủ Tịch, và Chủ Tịch Ủy Ban Quốc Phòng).

— Tại cả Hai viện, phe Độc Lập đã cả thắng, cùng chiếm được 7 ghế, nhờ liên kết chặt chẽ với phe thân hành pháp. Tại Hạ Viện, khối Độc Lập liên kết với khối Cộng Hòa. Tại Thượng Viện nhóm Độc Lập liên kết với khối Xã Hội Dân Chủ.

— Tại cả Hạ lẫn Thượng Viện, chức Chủ tịch đều do một người liên tiếp đắc cử đến nhiệm kỳ thứ tư. Cụ Lương ở Hạ viện, Cụ Huyền ở Thượng Viện.

— Tại cả Hạ lẫn Thượng Viện, phe thất cử đều tố cáo om xòm. Tại Hạ viện, tố cáo hành pháp bỏ tiền mua phiếu Tại Thượng Viện, tố cáo có kỳ thị tôn giáo, "bội tín", bẻ phái và tham nhũng.

Sau đây, Con Ong xin có mấy nhận xét về những cuộc bầu bán kể trên.

1. Trò chơi

Trước hết, mọi cuộc bầu cử, nhất là những cuộc bầu cử tại nghị trường, thì vận động, liên kết để chia ghế, hứa hẹn v.v..., kể cả việc bỏ tiền mua phiếu, đều được coi là những trò chơi thông thường. Trong cái việc là liên kết, người ta có thể liên kết với những cá nhân, những phe nhóm có lập trường giống nhau, hay dù có lập trường đối nghịch nhau cũng được. Vì chỉ là một sự liên kết để chia ghế, một cuộc đồng minh giai đoạn mà đôi bên cùng có lợi, chứ không phải ăn đời ở kiếp với nhau, nên không thể cho rằng liên kết với ai là cùng lập trường với người đó. Ví dụ tại biên giới Mỹ Gia Nã Đại, có một loại con gái chuyên kiếm ăn bằng "nghề lấy chồng". Nhận cảnh nước Mỹ rất khó. Nhưng nếu người ngoại quốc có vợ hay chồng là người Mỹ, thì đương nhiên được theo vợ hay chồng vào nước Mỹ. Cho nên có một loại người chuyên môn kết hôn, làm giá thú với người ngoại quốc ở biên

giới, để giúp "chồng" vào Mỹ. Khi "chồng" được nhập cảnh rồi, lại ly dị, anh đi đường anh tôi đường tôi, để "tôi" lại qua biên giới làm giá thú với người khác. Và cứ như vậy. Trong những cuộc "hôn nhân" kể trên, dù một nhà quý phái có "lấy" một con diêm, thì mọi người cũng hiểu rằng chỉ là một sự liên kết giai đoạn, không vì thế mà nhà quý phái bị đồng hóa với ma-cô.

Vì thế, trong những cuộc bầu bán tại Quốc Hội, dù phe đối lập có liên kết với phe thân chính quyền thì không có nghĩa là đối lập đã chạy theo chánh quyền, hay ngược lại. Hoặc phe Độc Lập có liên kết với phe đối lập hay phe thân chánh quyền, thì cũng không có nghĩa là họ đã từ bỏ lập trường độc lập.

Đó là một trò chơi dân chủ một trò chơi thông thường ai cũng biết, và phải chấp nhận.

2. Luật chơi

Tại Nghị Trường, luật chơi đã được nội quy nói rõ. Và cái luật chơi thông thường, là đa số thắng thiểu số. Một khi cuộc chơi đã diễn ra đúng luật chơi, thì kẻ thắng người thua, dù là thua một cách cay cú, cũng đành phải chấp nhận kết quả. Cay cú thì cắn răng mà chịu.

Người ta thường nói trong các cuộc tranh giải thể thao quan trọng, có nhiều đấu thủ được chích thuốc kích thích để thắng cuộc. Đó là một cuộc chơi bần. Nhưng nếu không bắt được tay, day được trán, nghĩa là không nắm được bằng chứng, thì đành chịu. Phe thua, dù nghi phe thắng đã thắng cuộc bằng thuốc kích thích, cũng đành chịu. Cho nên, nếu không có bằng chứng hành pháp tung tiền mua phiếu ở Hạ Viện, mà mặc dầu việc này có thật, phe thất bại nên đành chịu, phải tiếp nhận luật chơi, đừng la lối om xòm, rở tiền lăm.

3. Chưa ăn đã lo đói

Ngày 17-10, Thượng Viện họp khoáng đại để bầu các chức vụ văn phòng, và chủ tịch các ủy ban. Trước khi cuộc bầu cử bắt đầu, Nghị sĩ Mầu, thụ ủy liên danh Hoa Sen của Ấn Quang đã đứng lên lớn tiếng tố cáo rằng ông nghe có âm mưu gạt liên danh của ông ra khỏi các chức vụ, như thể là phí dân tộc, kỳ thị tôn giáo v.v...

Thái độ của ông Mầu làm nhiều người thất vọng về ông. Vì đó là đó thái độ gây áp lực một cách rở tiền. Chưa bầu đã la làng, để cố ý làm áp lực với đồng viện rằng các anh phải bầu cho tôi nhiều ghế, nếu không

là có kỳ thị, chia rẽ v.v... Ấn Quang có thể dọa chính quyền như vậy được, và đã nhiều lần làm như vậy. Nhưng một người như ông Mầu một Nghị Sĩ mà dùng cái trò đó với đồng viện thì không đẹp. Tranh nhau tại nghị trường, ai khéo léo, ai được nhiều cảm tình, ai liên kết được với người khác thì thắng, ai lẻ loi trong cái thế thiếu số thì thua, có thể thôi. Không nên mang con ngáo ộp kỳ thị ra mà dọa. Cái trò này đã được xài rách nát trên đường phố mấy năm trước, chẳng nên tái diễn, nhất là giữa nghị trường.

4. Sóng gió

Mặc dầu có sự tố cáo và đe dọa của ông Mầu trước khi bắt đầu cuộc bầu bán, nhưng rồi cuộc bầu chức Chủ Tịch cũng diễn ra một cách tốt đẹp. Cụ Huyền thuộc nhóm Độc Lập (đồng nhất) đắc cử Chủ Tịch với số phiếu rất cao (51). Ông Cao thuộc khối XHDC (đồng thứ nhì) đắc cử Đệ Nhất Phó Chủ Tịch và ông Nguyễn mạnh Bảo thuộc khối Dân Tộc (ít nhất) đắc cử Đệ Nhị Phó Chủ Tịch.

Lần lượt đến mấy chức vụ Chủ Tịch Ủy Ban khác, cuộc bầu cử cũng vẫn diễn tiến tốt đẹp. Cho đến khi ông Mầu thất cử chức Chủ Tịch Ủy Ban Ngoại Giao Thông Tin thì sóng gió thực sự nổi dậy. Ông Mầu lại tố cáo có chuyện kỳ thị, và tố phe Độc Lập đã bội tín ông, đã hứa chia cho phe đối lập dân tộc 5 ghế mà không tôn trọng lời hứa.

Trước hết, đáng lẽ ông Mầu nên tự hiểu rằng ông thất cử Chủ Tịch Ủy Ban Ngoại Giao là điều dễ hiểu. Mặc dầu ông từng là một Tổng Trưởng Ngoại giao lâu đời nhất, làm việc lâu hơn bất cứ một Tổng Trưởng Ngoại Giao VN nào khác với thành tích đó, ông rất xứng đáng ở chức Chủ tịch Ủy Ban Ngoại Giao TV. Nhưng lập trường của ông lại rất "ngắt ngư". Khi còn làm Tổng Trưởng Ngoại giao dưới thời TT Diệm, ông đã viết trên giấy trắng mực đen nguồn gốc chiến tranh VN là do Cộng Sản BV xâm lăng. Mới đây, sau khi đắc cử, xuất hiện trong chương trình "người dân muốn biết" trên tivi, ông lại nói rằng cuộc chiến tranh này là "nội chiến". Nghĩa là đánh nhau giữa chính phủ và phong trào nổi dậy ở Nam VN, chứ không ăn nhằm gì tới BV cả. Trong khi đó, suốt 3 năm qua, Thượng Viện đã nhiều lần ra tuyên cáo, vẫn còn trên giấy trắng mực đen xác nhận rằng cuộc chiến tranh hiện tại là do Cộng Sản BV gây hấn. Nay nếu Thượng Viện bầu cho ông Mầu làm Chủ Tịch Ủy Ban Ngoại giao, chắc chắn ông Mầu sẽ tuyên bố những điều trái hẳn với lập trường căn bản của TV từ trước đến nay. Và như thế là TV

tự chửi bỏ mình, Thượng Viện để ra một ông Phun Rai để đồng ca với ông Phun Rai của TV Mỹ.

Thứ nhì, ông Mầu đòi tới 5 ghế thì hơi tham quá. Thượng Viện có tất cả 15 chức (1 Chủ tịch, 2 Phó Chủ tịch, và 12 Chủ tịch Ủy ban), và tất cả có 60 nghị sĩ. Tỷ lệ trung bình, cứ 4 người được 1 ghế. Liên danh ông Mầu có 10 người, đáng được 2 ghế rưỡi mà đòi tới 5 ghế là đòi gấp đôi. Dù cho là với tư cách khối Dân Tộc (mặc dầu khối này chưa chính thức được tái lập, chưa chắc cả 6 NS của khối Dân Tộc cũ của ông Đôn đã chịu đầu quân ông Mầu) thì cũng chỉ đòi 3 hay đến 4 ghế là tối đa. Nếu ông Mầu đứng rút lui, cứ tranh cử chức Chủ Tịch Ủy Ban Tư Pháp Định Chế với ông Chức biết đâu ông Mầu chả ăn. Và nếu ông Tôn Thất Niệm của Hoa Sen đứng rút, cứ tranh chức Chủ Tịch Ủy Ban Y Tế, thì chắc chắn thắng ông Lê Văn On, như vậy phía Dân Tộc các ông có thể có 4 ghế, hay ít nhất 3 ghế, đứng với tỷ lệ. Nhưng phía ông Mầu đã đòi nhiều quá, và nóng nảy quá, trong khi chửi bới người khác là tham lam và kỳ thị.

5. Dọa mét bu

Thái độ của ông Mầu đã đáng buồn, thái độ của ông Nghị Lê Phước Sang còn đáng buồn hơn. Ông Sang muốn danh chức Chủ Tịch Ủy Ban Văn Hóa Giáo Dục, ông Nguyễn tư Bản của Bông Huệ cũng tranh chức này. Ông Sang muốn ông Bản rút lui để ông chần ăn. Ông Bản nhất định không chịu rút. Thế là ông Sang rút, để ông Bản tranh cử một mình. Rồi ông Sang tố cáo tầm lum rằng có âm mưu kỳ thị tôn giáo, rằng Chủ tịch Huyền bội tín, đã hứa chia ghế cho Chủ tịch Ủy Ban Văn Hóa Giáo Dục cho ông mà không để. Ông nói rằng ông là người của Hòa Hảo, đồng đạo bỏ phiếu cho ông, ông sẽ mét Hòa Hảo và sẽ có phản ứng.

Trước hết, mặc dầu ông Bản ứng cử một mình, mà chỉ đắc cử với 26 hay 27 thăm gì đó (vì phía Hoa Sen ức chuyện ông Mầu thất cử, và phía Mặt Trời ức chuyện ông Bản không chịu rút để nhường cho ông Sang). Như vậy, nếu ông Sang đứng sợ thất cử trước ông Bản mà rút lui, và khéo léo một chút để kiếm phiếu bên Hoa Sen với Mặt Trời cộng lại, chắc chắn ông Sang sẽ đắc cử. Nhưng ông rút, ông rút lui, rồi còn chửi gì nữa?

Điều đáng buồn nhất là ông Sang đã dọa mét Hòa Hảo để có phản ứng, và cũng nói chuyện kỳ thị

như ông Mầu.

Tuy ông Mầu được Ấn Quang đưa ra tranh cử. Tuy ông Sang là gà nòi của Hòa Hảo, nhưng các ông đã đắc cử bằng số thăm của toàn quốc chứ không phải chỉ có thăm của Phật giáo Ấn Quang hay Hòa Hảo Lương trọng Trường. Nay giữa nghị trường đại diện cho dân, mà các ông lại vô ngược tự xưng là người của tôn giáo này, tôn giáo nọ, tức là các ông đã mặc nhiên từ bỏ sự ủy nhiệm của các cử tri ngoài tôn giáo của các ông. Thượng Viện không phải là một Hội Đồng Tôn Giáo.

Nếu hơi một chút các ông lại đem tôn giáo ra dọa, chỉ coi mình là người của tôn giáo thôi thì mỗi khi Thượng Viện thảo luận và biểu quyết những vấn đề chung của quốc gia, xin mời các ông ra ngoài phòng họp. Bao giờ thảo luận những vấn đề tôn giáo mới cho các ông vào. Các ông có chịu như vậy không?

6. Thành tín

Chủ tịch Nguyễn văn Huyền đã bị phe thất cử tố cáo nặng nề hơn cả. Cho rằng ông đã hứa chia ghế cho người này người nọ, rồi lại nuốt lời hứa.

Dư luận không biết ở bên trong, đã có sự móc nối giữa các phe, sự chia chác như thế nào. Nhưng nếu quả thật đã có sự hứa hẹn, mà không thực hiện cho đúng được, đó là điều đáng buồn. Mặc dầu trong chính trị, chuyện hứa chằng đi đến đâu, nhiều khi chỉ là "hứa để mà hứa", hứa kiểu ứng cử viên hứa với cử tri v.v... nhưng một người có uy tín như cụ Huyền mà nếu quả thật đã không làm được đúng như lời hứa, là một sự thiệt hại lớn.

Tuy nhiên, dù có sự bội ước thật sự đi nữa, đó không phải là một lý do để phe thất cử la lối om xòm. Chỉ nên coi như một kinh nghiệm để trong lai biết đường đối phó, vậy thôi. La lối om xòm một cách cay cú, chẳng những không có lợi, mà còn có hại.

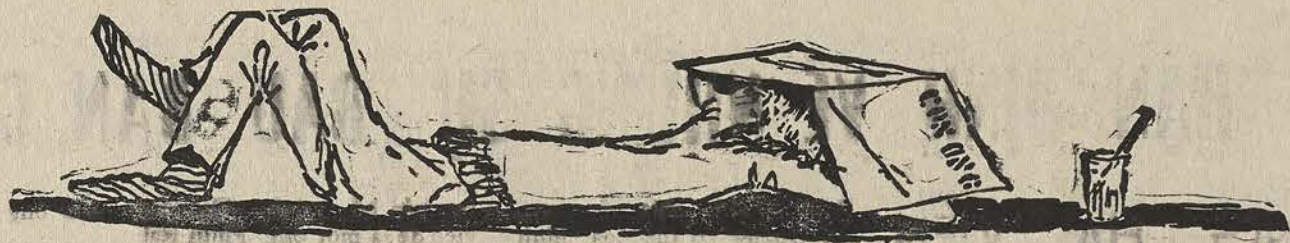
Riêng về sự cay cú của ông Nghị Phiệt thì chẳng nói làm gì. Vì bản tính ông ta vốn vậy. Trong ngày tuyên bố kết quả bầu cử 14-9, ông Phiệt đã tới ôm ông Huyền mà hôn. Bây giờ không giữ được chức Chủ Tịch Ủy Ban, thì quay lại chửi ông Huyền đủ điều bần thiêu. Dù Con Ong là bạn nham nhơ nhất nước, cũng chẳng nên mất thì giờ để nói nhiều về một người như vậy.

TÌM ĐỌC :

MÂY MÙ

của NHẤT GIANG

CHIÊU DƯƠNG

Cả kẻ dẽ nông

Hỏi thăm tới E Giao Chi

Sở dĩ tôi phải hỏi thăm tới E Giao Chi, cũng là vì cái sự đề nghị tăng giá của các quan Giám Đốc. Theo như một người được biết, thì sự tăng giá về ấy lên tới bốn mươi bảy phần trăm, nghĩa là gấp rưỡi.

Nếu được đi phi cơ với đầy đủ tiện nghi, với đúng phương châm được treo đầy đường, xó chợ, là «E ặt Lâm tận tâm phục vụ khách hàng», thì hãng này có leo thang giá về, cũng có thể tạm coi là chấp nhận được. Nhưng E Giao Chi đã coi khách hàng như những kẻ ngu, có quyền nhét đất thố vào mũi, để móc thêm một tí tiền.

Từ ngày lập ra hãng, tôi chỉ có hân hạnh ngồi trên cái xe đồ bay này, chừng vài ba lần. Những lần đó là vì «bất khả kháng». Leo lên tàu bay, ngồi trên chiếc ghế không được êm ái gì cho lắm, nhìn chú lái tàu bay người Ba Tàu đầu hớt vung vít với một nường chiếu dài, không cảm thấy yên tâm một chút nào. Chỉ có thể thở nhẹ, kêu lên hai tiếng «thoát nạn», khi xe đồ bay đã vào tới bến đậu, tắt máy, cánh cửa mở ra để nhìn thấy chiếc thang gỗ xấu xí đầy tới cánh cửa. Đứng xuống đất, leo lên chiếc xe ca chật ních người, được thả về một trạm hành khách mà ngày xưa là một ga xe lửa, thì kẻ như là ông bà ngày xưa, đã tu nhân tích đức nhiều lắm...

Ấy vậy mà quý Ngài Giám Đốc lại đòi tăng giá về...

Không có gì hài hước cho bằng một hãng máy bay của Giao Chi, móc túi tiền dân Giao Chi, sống nhờ đất Giao Chi, mà tàu bay và phi công đều được mượn từ nước... Ba Tàu. Sao không đòi quách là hãng E Ba Tàu cho danh chính, ngôn thuận?.. Sự mượn tàu bay, cũng có rất nhiều chi tiết li kỳ. Tiền mượn tàu bay một năm, gần bằng với tiền mua một chiếc tàu bay mới. Hãng ta không mua tàu bay, chỉ đi mượn. Vì mượn tàu bay các ngài to đầu của hãng ta, đã được hưởng một món tiền hoa hồng khá hậu.

Chuyện tham nhũng, ở nơi nào mà không có. Nhưng ở E Giao Chi, nó lộ liễu quá, công khai quá. Người ta không cần che dấu, mà có lẽ không thèm che dấu. Nơi tất cả các tòa báo, hồ sơ tham nhũng của E Giao Chi được gửi tới cả đồng, chất cao đầy lên như núi. Lâu lâu, phải mang đi đốt bớt, vì thấy rằng có khai thác, có dâng lên những loạt bài giật gân, này lửa, thì người ta cũng ì ra đó. Ban Giám Đốc chỉ thay đổi, khi có sự thay đổi... Nội các. Vì ngài đứng đầu, ngài cầm cân nảy mực cho sự chuyên chở hàng không, ngài Tổng Giám Đốc hãng E Giao Chi, bao giờ cũng là ngài Tổng Trưởng giao thông công chánh.

Như thế, thì tổ cho lắm cũng chẳng... nước mẹ gì.

Từ trước tới nay dân Giao Chi chúng ta vốn chẳng bao giờ tin tưởng gì vào những hãng, những xí nghiệp quốc doanh, mang tính các Công Quán. Gương trước mắt còn sờ sờ ra đó. Hãng xe buýt, nếu đề tư nhân khai thác, thì sống phây phây. Hành khách cũng còn có được một tiện nghi tối thiểu, còn có được một chiếc ghế để ngồi dù rằng chiếc ghế đó cũng không làm cho cặp mông được hưởng chút êm ái. Nhưng cũng còn khoan khoái cho cặp chân. Khi

được giao cho Công Quán rồi, thì hành khách lại khổ hơn nữa, biến thành một lũ khi, bám vào thành xe, bám vào cửa xe, như một lũ kiến bu quanh cục mật. Rồi chẳng bao lâu, Công Quán xe buýt của chúng ta «xum bà chề» chỉ vì một lý do là đông hành khách quá.

Hãng E Giao Chi của chúng ta than rằng lỗ quá, cũng cùng một lý do là quá đông hành khách...

Cái lý do ấy, thiên hạ nghe không được, nhưng các quan trong Ban Giám Đốc lại nghe được. Hãng ta có thể than phiền vì ế khách nên không có lời. Hãng ta có thể phàn nàn vì đông hành khách nên lỗ quá. Nói xuôi cũng được, mà nói ngược cũng được. Miếng kẻ sang thì lúc nào cũng sẵn gang, sẵn thép. Chỉ có cái đó của kẻ khổ, thì mới vừa nhỏ, vừa thâm.

Tôi lại nhớ tới những lần đi mua vé xe đồ bay. Nếu đem so sánh sự mua vé xe đồ chạy đường bộ và xe đồ bay trên trời, thì thật là khác nhau như trời với đất, như đêm với ngày, như trắng với đen. Tôi lên xe đồ, chỉ cần xách một cái va li, hay túi bộ đồ ra rằng ta muốn đi xa là các chú lơ xe, những người bán vé đã giành giật nhau ngay từ nơi xa bên. Nếu thân nhiên, không đề ý, sẽ có hai người đi hai bên như hộ tống, thì nhau kẻ lờ sự đúng giờ, những cái tiện nghi của hãng mình. Nghe êm tai như một bài ca không tên... Rồi từ đó, ta đi tới một quyết định, bước lên chiếc xe của chàng ca sĩ nào ca hay nhất, và coi như đó là một sự hưởng thụ bất buộc cho khách hàng.

Nhưng nếu các bạn tới mua vé tại hãng xe đồ bay Giao Chi. Hãy nhẫn nại, hãy tập cho con người thật lạnh, để đứng bao giờ nổi giận. Những người đàn bà, cô đeo con rồng lộn, ngồi ở quầy bán vé, đều là những bậc mệnh phụ phu nhân. Các bà phải dùng rất nhiều tới những ngón tay. Hỏi tới quầy bán vé Nha Trang? Bà dùng ngón tay chỉ về phía trước mặt, miệng không thêm nói. Hỏi tới Huế, Đà Nẵng, Qui Nhơn?... Cũng chỉ vẫn ngón tay đó, bà chỉ về bên phải, bên trái một cách thật bằng quơ và mơ hồ. Như một nhà triết lý chỉ về tương lai và dĩ vãng... Các bà bạn nói chuyện với nhau nhiều hơn là chỉ dẫn cho khách hàng... Hôm nào mà khách hàng lại mặc quần áo lính, thì các bà lại hách... chịu không nổi. Hỏi ra mới biết, các bà là những đấng mệnh phụ của những quan tư, quan năm, nên ở đây, sợ rằng vàng thau lẫn lộn, các bà phải hách, để thiên hạ phải thì thầm hỏi về lý lịch các bà.

Có một lần tôi đã chột cựa nự với một bà trưởng toán quầy bán vé, một bà ốm nhom như một con khi... Tôi chỉ dám nói với tư cách là khách hàng, xin với bà, nếu không tận tâm phục vụ thì cũng nên... phần nào thôi. Nhưng bà đã xưng ngay cái chức vụ ông quan Tư của bà ra, bằng cách hỏi một bà bên cạnh rằng xe dịp của chồng bà tới đón bà chưa?... Cái thẳng tài xế này lão quá, phải bảo anh ấy tống cổ nó ra mặt trận mới được... Bà coi những lời tôi vừa nói với bà như là nói với ai đó, chứ không phải nói với bà. Và câu nói của bà như choang vào mặt tôi, tuy rằng bà nói với bà bạn, thuộc giới con rồng lộn như bà. Chỉ vì hôm đó, đi mua vé, tôi mặc quần áo ka ki.

Làm ăn như thế, mà các Ngài cứ đòi tăng giá về...

Người dân xứ này hiền lành thật,

nhưng cái hiền lành ấy tiềm tàng một sự phẫn nộ đề nổi loạn. Tất cả mọi giai cấp, thì Nhà Nước, gian thương v.v... đã bóc lột quá nhiều. Đến cái hãng xe bay E Giao Chi cũng định bóc lột thêm bốn mươi bảy phần trăm giá về nữa, thì còn chịu sao nổi...

Bài này, tôi viết rất nhẹ nhàng, mong các quan Giám Đốc nghĩ lại bỏ cái ý định tăng giá về đi. Nếu quý ngài còn ý định đó, tôi sẽ phang một bài nặng hơn. Với E Giao Chi tôi không phải là người xa lạ. Tôi còn biết được những cái sở trường và sở đoản của quý ngài, vậy rất mong quý ngài đừng để tôi phải phát ra những chiêu tối tâm tối độc...

Đã từ lâu, hãng E Giao Chi đã phục vụ hành khách với một thái độ xác lác của kẻ múa gậy vườn hoang, một mình một chợ. Những bà già giết giặc tiếp viên hàng không cong cớn. Những cô ngồi ở quầy bán vé kênh kiệu. Những chàng hoa tiêu coi hành khách như những kiện hàng không hơn, không kém, để tha hồ cho lên, đuổi xuống... Không có gì bất mãn cho bằng một hành khách đã được ghi tên vào bảng danh sách vẫn bị cho xuống vì phi công cho là quá số ấn định. Rồi cái cọ, dăng cò để mấy chục người chịu phơi nắng chờ một sự điều đình trong... nội bộ của Hãng ta. Việc làm ăn luộm thuộm và bê bối ấy, tất nhiên là không phải sự «E Giao Chi tận tâm phục vụ hành khách».

Lý do về sự lỗ của hãng ta, tôi nghĩ rằng, không phải như quý ngài trong Ban Giám Đốc tuyên bố, là vì đông hành khách quá, nên lỗ nặng. Có lẽ là vì tại tàu bay của Hãng ta rớt nhiều quá, để đến nỗi tàu bay của hãng ta được gọi là «những chiếc hòm bay».

Cái đẹp của quý Ngài là thích ăn quít... Tiền vé thì bắt hành khách trả không thiếu một cắc. Nhưng khi tàu bay rớt, phải bồi thường, thì quý Ngài thường ù xị, bằng những cái thông cáo mà chó cũng phải chế. Tàu bay chạy phăng phăng ra khỏi phi đạo ở Nha Trang, làm chết hàng đống người, trong số đó có hành khách của quý hãng, có những em nhỏ đang học trong trường, nghĩa là cóc phải hành khách của quý hãng, ấy vậy mà quý hãng cũng định dằm chim xuống bằng một thông cáo... Rằng thì là, tàu bay của ta, khi bay qua Cam Ranh, bị trúng đạn từ dưới đất bắn lên. Quý ngài định đổ vạ cho tai nạn chiến tranh, để cho tiêu cái vụ bồi thường. Xin nghiêng mình bái phục quý ngài!...

Rồi mới gần đây, một tai nạn ở đèo Hải Vân, quý vị lại định đổ vạ cho Trời, cho thời tiết xấu, cũng may là trong tai nạn này có ít người chết và bị thương, nếu không, quý ngài cũng còn rất nhiều thông cáo rất lòng thông...

Đớp tiền của người chết là những hạng ăn trộm đồ cúng thần. Oan hồn ưỡng từ sẽ chẳng bao giờ phò hộ cho quý hãng làm ăn khá được.

Hòa bình sắp sửa tới rồi... Các con đường quốc lộ sắp được khai thông. Chắc hãng của quý Ngài sẽ ế thiu ra. Lúc bấy giờ, các ngài sẽ tiếc cái thuở vàng son, vừa chửi vừa móc túi hành khách như bây giờ...

Nhưng nếu quý ngài dùng một áp lực khác để không ai dám đi xe đồ, thì lại là chuyện khác. Nhưng tôi chắc rằng, việc đó đi ra ngoài quyền lực của hãng E Giao Chi.

DÊ HỨC CÀN

Bức ma?

THƠ BỨC

Rắn quá

Kể từ ngày xứ Giao Chỉ khai mạc hội chợ Kỹ Năng Công Thương được xem như lời *phi lộ* trước khi nhẩy lò cò vào "chương trình Hậu Chiến" đã có một tập đoàn tài phiệt Nhật-Pún ghé thăm Giao Chỉ ta.

Tập đoàn Nhật Pún trên do gã có cái tên rất "Thức sinh" là Isao-Abe hướng dẫn, qua đánh hơi xem có thể mần ăn được gì không, trước khi ngả giá kiếm lời.

Khi trường phái đoàn Giao Chỉ ta, hỏi mượn một ít tiền làm vốn còm để buôn bán, gã Abe nhếch môi, để lời mầy cái rằng câu bựa trông rất bần, cười hăm tãi rằng: " cho bác mượn tiền rồi sau này bác lấy gì mà trả, tôi liếm khổ bác trừ à!" Mẹ kiếp bần quá. Chúng có nghĩ hơn mười năm nay, cái đất nước khốn khổ này là nơi tiêu thụ nhiều thứ hàng mang hiệu Japon không? Nếu không tìm ra thị trường ở đất nước này, bọn chúng sức mầy bán được số xe gắn máy ketch xù, đang để mốc để thối trong kho không? Đến khi cần mượn tiền bọn chúng, lại giở giọng cha căng chú kiết. Cờ nhân có câu: " *Nhất lé, nhì lùn*" quả không sai chạy vào đâu được. Xin chào thua cụ Lùn Isao-Abe đây nhá!

Ai bảo đi tàu suốt

Tướng Đỗ Cao Trí pháp danh "thích-nhan-gác", tự "Quý-Phái" đã trở về quê nhà. Ngày trở

về được xem như câu trả lời những đũa thối mồm, thối nách, bảo Tướng ra đi là ... ô tồ bương luôn, Tướng "Quý phái" trả lời nhà báo về thời gian nghỉ "Va-Căng" ở Pa-Rit là phần thưởng của những tháng cầm quân sang đất Cầm-pút-chia rất xuất sắc. Không hề có chuyện giải nhiệm hay giải rút như nghị sĩ Nguyễn-văn-Chức ba hoa chích chòe ở PaRit.

Sự việc rõ như một sao với hai sao là ba sao thế kia, lại có đũa ốc bò đi làm còn toán cộng: *ông em dựa thế lực hơi hám của anh đi làm bậy trong vụ bốn va ly bạc ở phi trường T.S.N.* Vì thế mà Tướng phải đi chuyển tàu suốt.

" *Nhưng tôi trở về*" một câu hoàn toàn bằng tiếng Annam, không chua thêm tiếng Tây nào, đã được Tướng "Quý Phái" thốt lên rất can cường, đủ chứng tỏ lực khóa mồm những thằng trừ ừ vô ý thức rất nhiều ở cái cõi đời ô uế này.

Chưa về được

Song song với nguồn tin Tướng "Quý Phái" đi ngoại quốc là ở bên đó luôn, không được về, đã được Tướng ta giải tòa một trăm phần trăm. Lại có tin cũng của đũa thối mồm hơi nách phạ ra rằng đức toàn quyền "Bùn cưa" trở về Huế Kỳ là ở bên đó luôn với vợ con.

Trong cuộc bàn giao 480 đơn vị chung cư Minh Mạng cho Giao chỉ Mậu Quốc đức toàn quyền "Bùn cưa" đã nặng sị đình chính, và rất lấy làm thốt dạ khi nghe được tin đồn tai ác đó.

Đáp câu hỏi tại sao lại được coi là tai ác, đức toàn quyền Bùn Cưa dẫu dầu nét mặt trả lời chưa thể về Mèo được, vì còn nhiều chuyện chưa giải quyết xong. Được hỏi một trong những chuyện chưa giải quyết xong là chuyện gì. Đức toàn quyền Bùn Cưa càng ử dột hơn thốt lên rằng, đó là chuyện chưa phúc đáp hồ sơ "vụ hiệp đàm ở Hàm Tân" do thị Ngô Bá Thành gửi tới. Nếu giải quyết xong

vụ này, cuộc đời làm Đại sứ mới là đáng kể.

Thì ra thế, bà con à!

202 đảng giáo sư Đại học ra tòa

Thượng viện của chúng ta đã bầu xong. Những liên danh đặc cử đã mầy râu nhẵn nhụi áo quần bảnh bao, bước vào trụ sở dành nhau ghế các ủy ban nặng xi đầu. Thì oái oăm thay, lại có một liên danh nữa ra đời, với lực lượng hùng hậu chưa từng thấy.

Liên danh mới này với đường lối "thiếu nợ", dấu hiệu 300 xin, thụ ủy của 201 đảng này là "pồ-phét-so" Vũ quốc Thúc. Rất may Liên danh dấu hiệu 300 xin không phải ứng cử, ứng cử gì rảo trôi, mà dất dừ nhau đi... hầu tòa.

Ngân Hàng Việt Nam Thương Tín đã chính thức đưa "liên danh thiếu nợ" trên ra tòa, về tội ăn quít 300 xin, tiền cho vay để xây nhà trong làng Đại Học Thủ Đức. Nhà xây xong đã lâu, các đảng không ở, để cho Mèo mượn kiếm cả 100 xin mỗi tháng. Không hiểu tại sao các đảng không chịu trả cho người ta quách đi cho rồi. Bộ tinh anh chó cả lòng sao chó các đảng.

Trong khi chờ ngày ra tòa, với số đầu người nhiều như trên sơ mắt trật tự trong tòa án, ông chánh án đã chính thức yêu cầu Thủ ủy Thúc phải làm, sao hướng dẫn tay em trong ngày ra tòa, không được làm mất trật tự ở nơi tôn nghiêm. Nếu không bản án sẽ cộng thêm về tội gây rối loạn.

Nghe dấu "pồ-phét-so" Thúc đang ráo riết tập ặc ặc cho 202 đảng, xếp hàng 5, đảng trước thẳng, đảng sau quay, một... hai một... hai, đứng lại đứng. Kết quả cũng nghe nói trong rất huê dạng. Chưa biết rồi tòa sẽ xử ra sao, khi phần lớn những đảng trí thức trên toàn là những ông bà có cấp bằng to tồ bồ.

Đĩa nguội môn

* Liêm sĩ Anamta

Theo tin của UPI, có hai ông Bộ Trưởng của Đại Hàn vừa đệ đơn lên TT Phác chánh Hy xin từ chức vì một tai nạn xe hơi gây cho 46 người thiệt mạng. Tai nạn trên xảy ra khi một chiếc xe buýt chở 75 học sinh bị xe lửa húc.

Hai ông xin từ chức một là Bộ Trưởng Giáo Dục, một là Bộ Trưởng Giao Thông, vì tai nạn trên liên hệ trực tiếp tới hai ngành này.

Ở Đại Hàn hành động xin từ chức trong những trường hợp như vậy rất thường. Trước đây khi có một tòa bin đình ở Seoul bỗng nhiên xụp đổ tức khắc ông Bộ Trưởng xin từ chức; một cây cầu xập, ông Bộ Trưởng Công Chánh xin từ chức tụt xuống; Lầu dinh TT Hy bị một toán đặc công Bắc Hàn tấn công, cả Bộ Trưởng QP lẫn Tổng giám đốc CSQG từ chức.

Người Đại Hàn gọi đó là hành động của người có tinh thần trách nhiệm cao và có liêm sĩ — nhưng đó là liêm sĩ Đại Hàn. Còn liêm sĩ của Anamta

thì lại khác. Ở Anamta, một Bộ trưởng được coi là có liêm sĩ phải có hai điều kiện: 1) Da mặt dày 2) Lỗ tai điếc. Hiện nay, người có liêm sĩ nhất là ông Tổng Ngốc, nhì tới ông Tổng Tài, và ba là cụ già Bất Lực.

Nạn thủy quái ở An Phú

Không biết từ quận An Phú tới tòa Tỉnh trưởng Châu Đốc cách xa nhau mấy dặm mà nạn này đã và đang có một nạn "thủy quái" mà ông Tỉnh trưởng chả biết gì cả.

Trước đây, khi những người bạn đồng minh mắt xanh mũi lõ còn đảm nhiệm việc tuần hành trên con sông ở An Phú, dân ghe chài nơi đây đã chịu nhiều cảnh khốn khổ khốn nạn: Mấy chú lính Mèo lái tàu tuần hay có thói rùng mớ xả ga phóng như bay làm cho nhiều chiếc ghe bị sóng đánh chìm, có chiếc còn văng cả lên bờ. Dân chúng kêu ca, nhưng các quan quyền địa phương đều điếc.

Nay, bọn lính Mèo rùng mớ đi rồi, việc tuần giang được giao lại cho Anamta.

Dân mừng quá, tưởng thoát nạn. Chàng dè thoát vô dựa lại gặp vô dựa. Quý thầy tuần giang Anamta lại còn nham nhở gấp trăm lần tuần giang Mèo. Các ông này còn hung hơn, đến nỗi hai bờ sông bị sóng nước phá vỡ be bê.

Thuyền bè chạy trên sông vô phúc thiếu âm âm đức gặp quý cụ tuần giang thì có nhiều hy vọng được đi thăm hà bá. Quý cụ lấy cái sự dấn ghe chài... dái ra quần làm thú tiêu khiển. Mẹ kiếp! Đúng là hết trò chơi. Nhờ ông Tỉnh Trưởng Châu Đốc ngó xuống một tí.

"Xi-căng-dan" M.L.H

Không hiểu nhật báo Độc Lập có "Đội Đĩa" nữ ca sĩ MLH, nhân vật thường đi đôi với HC trình diễn các ĐNH chúa nhật không? Độc giả Con Ong đọc xong cái tin giữ gìn đó vừa tủi cho cái chàng hai mai kia vừa tức cười. Tủi cho quan hai đó là vì MLH không có coi quan hai là cái thứ gì cả, chỉ còn tuyên bố chị làm mỗi tháng 300 ngàn, chồng chị 100 ngàn chị lấy thẳng đó về để nuôi béo mớ hà? Ở đảo, nghe chị nói số lương của chị mà bắt ham, mà tủi thân cho cái đời lính chó má, quan cũng chó má, ở nhà nước đi, lương chị MLH gấp 61 (sáu mươi một) lần lương lính trơn, thành thử chỉ tuyên bố lấy lính về để nuôi mạp là phải. Chị có lấy chồng người ta không thì có trời mới biết, chỉ xin chị làm một phát "thanh minh thanh nga" như "xi-căng-dan" TMD là đủ rồi, hay là chị muốn tự "đăng xê" chị thêm? Ai mà không hiểu chị nổi tiếng từ lâu rồi, nổi tiếng vì chị hát nhạc "Cà Rô" với anh Cường mà một thời bị Dê Húc Càn húc một phát nên thân cũng chưa thừa!

Ồi, cái nạn "xi-căng-dan" cũng sắp sửa lăm, phát nữa rồi, mai một đọc báo lại tây HC chạy lại tòa báo "cầu viện" rằng sắp sửa bị thanh toán, ca sĩ nọ bị hăm he ném axit, và vv... chán thấy mẹ!

Phản nào thôi M.L.H. nhé!

THÉATRE - RESTAURANT NIGHT CLUB

MAXIM'S

Quản lý: **DIỆP BẢO TÂN**

Điều khiển nghệ thuật:
Hoàng thi Thơ — Lưu Hồng

Nơi hẹn hò:
của khách **Hào Hoa Phong Nhã**

Chương trình được chọn lọc của:
MAXIM'S MAXIM'S

13-15-17, Tự Do Saigon.

ĐT: 20.575—20.576

- Với sự góp mặt của vũ đoàn trừu danh Quốc Tế:
- Vũ đoàn Phi-Luật-Tân Rudy Teddy
 - Ban Tam Ca: Loan Sisters
 - Đặc biệt: Nhạc kịch 4 màn "Cô gái điên"
 - Ca vũ khai diễn: Mùa thu Đông Kinh
 - Vũ cảnh: Trên chợ Ba Tư
 - Áo thuật: Chương trình
- Hoàng Biếu
- Kịch động nhạc: Chương trình Ban Dê Con
 - Vũ cảnh: Mùa thu Tahiti
 - Ca vũ: Ngày lương của lính
 - Hải hươc: 1 cuộc tuyển lựa tài tử
- Và... nhiều màn cụp lạc - Hồi hộp - Rùng động - Mê ly

Thức Săn Lái - Con Rồng

POISSANT VERMIFUGE

MARQUE DÉPOSÉE

RAT HIỆU NGHIỆM

PHÚ ĐE GIAO CHI

BA DANH cầm trống

Bình đẳng

Theo sự tiết lộ của một đồng nghiệp, thì cái Đảng Đòi Quyền Sống của Him Ngô Bá Thành, đã bị một bà thầy cỡi trẻ tuổi chệ là chẳng ra cái trò trống quái gì. Theo bà này, phụ nữ phải đòi được bình đẳng với liền ông con giai về mọi mặt. Bình đẳng trước pháp luật cũng như bình đẳng trước luân lý.

Bà thầy cỡi này viện lẽ rằng liền ông có quyền yêu đuối sa ngã, chẳng nhẽ liền bà là khúc gỗ sao lại không có quyền sa ngã. Nhưng mỗi lần liền ông sa ngã thì không sao. Còn liền bà vắng chồng lâu ngày (vì tình trạng chiến tranh, liền ông phải vắng nhà quanh năm vì mải lo trấn thủ lưu đồn) sinh ngứa ngáy, mà hễ...gãi một cái là y như sẽ bị pháp luật làm khó dễ.

Kề ra bà thầy cỡi này cũng có lý. Đã là người thì dù giống đực hay giống cái, cũng đều có "cái ngứa" giống nhau. Không lý liền ông có quyền "gãi", trong khi đàn bà lại cần rặng nhện chịu?

Nghĩ như vậy nên bọn C.O nguyên sẽ hết mình ủng hộ công việc đòi bình đẳng cái chuyện đực cái do các bà trí thức, mệnh phụ ăn no rửng mỡ khởi xướng. Nếu các bà thành công, mai một đày huê binh, bọn lính tráng về vườn sẽ khỏi lo đói, vì có thể hành nghề "anh em ta" để kiếm cơm.

Riêng có Chí sĩ Minh Võ khi thấy các bà trí thức đòi bình đẳng trước cái giải rứt, Chí sĩ đã tuyên bố như sau: "Sợi giải rứt mở ra là tức thời cái giây oan thứt lại. Béo bở gì mà các bà trí thức ham đòi làm vậy".

Chi giới dọ

Khi lập lờ trên cái "đít chào" để trình bày về biện pháp cứu nguy nền kinh tế, tài chánh, hai ông Tổng Nhại và Tổng Bạc đã nói chắc chắn như đinh đóng vào cột rằng vật giá sẽ không leo thang vô giáo dục như sau những biện pháp cứu nguy trước đây của hai ông. Nhưng trên thực tế, sau cái "thị trường hối đoái song hành" ra đời, vật giá đã leo thang vùn vụt và leo còn vô giáo dục hơn nữa.

Ông Nhà Nước tuy rằng vai mang súng đạn kè kè, nhưng lại giỏi về khoa đánh võ mồm. Liên tiếp nhiều ngày nhiều đêm, ông đã nói trên hai đài Phát Hoi và Phô Hình rằng những kẻ đầu cơ tích trữ có thể bị "tử hình". Nhưng dù ông nhà nước dọa *Tử Hình*, những vụ vi phạm kinh tế, dầu có tích trữ vẫn phom phom xây ra, chứng tỏ bọn gian thương đã coi thường ông Nhà Nước. Đã chông mông, chông tỉ vào "cái máy chém" với đầy đủ răng nanh, răng hàm của ông Nhà Nước. Bọn C.O thóc méc không biết đến bao giờ ông Nhà Nước mới cắt băng khánh thành một cái máy chém thật sự, để bảo vệ chiếc bao tử lép của bọn dân đen. Hễ nói chém là chém, bằng không thì đừng có lái nhại dọa dẫm chỉ tỏ cho bọn gian thương nó khinh thường.

Nhu thắng cương

Mới đây tại Hàm Tân đã xảy ra một chuyện đui nhà thật rợn tóc gáy. Bà chủ nhà đã bỗng con đến ở li tại nhà người mướn, nhưng người mướn không chịu giao trả nhà vì giao kèo chưa hết hạn. Việc đến tai ông Dùi Cui địa phương. Ông Dùi Cui địa phương bèn... qua đường thấy chuyện bất bình an ún kéo đến. Trước khí thế dũng mãnh của hàng chục chiếc dùi cui vừa to, vừa dài bà chủ nhà đã không tỏ ra một chút nao núng nào. Bà bình tĩnh tụt hết quần áo để lộ ra đầy đủ những đường cong, nét uốn... thế là các dùi cui phải chạy dài liền một khi.

Biết lấy nhu thắng cương, dùng cái mềm mềm nhưn nhưn để đánh bại cái cứng ngắc của ông Phú Lát, bà chủ nhà ở Hàm Tân quả là am hiểu binh thư trấn pháp lắm vậy. Bà Ngô Bá Thành Chủ Tịch cái Phong Trào Đòi Quyền Sống Him, nên tức tốc bay ra Hàm Tân mời bà chủ nhà này vào Phong Trào và phong làm "Ủy Viên Hành Động". Mỗi lần Phong Trào ta hội thảo về hiệp đàm, về Huê Bình, bà "Ủy viên hành động" này khỏa thân trước công để ngăn chặn sự khuấy rối của các dùi cui.

Nhờ ông Đỗ Lễ tí!

Nhóm C.O rất tiếc không được cái điểm phúc quen biết ông thầy đòn Đỗ Lễ tí tí nào cả. Vậy mà gần đây, trong một công việc làm ăn của ông, ông có dọa một cơ quan rằng thì là: "Coi chừng ông cho tờ Con Ong quạt bỏ mẹ?" quả là ông lộng ngôn quá

rời đó. Nhóm Con Ong không phải là tui đâm thuê chém mướn, nhất là lại không phải là tờ báo của các ông thầy cò, thầy đòn. Vậy thì ông Đỗ Lễ chắc chắn không thể sai bảo gì được! Xin nhờ anh tí! Anh chỉ là I con cáo xin đừng đội lốt tui này mà đi hù kẻ khác, có ngày anh sẽ thân bại danh liệt.

Khế nhắc ông tí! Kẻo lại bảo không nói trước.

« Big » Minh có phép thần thông

Thỉnh thoảng, người ta lại tung tin ông Đại Tướng xún rằng « Big » Minh đang hoạt động, đang tiếp xúc với ông này ông nọ. Mới đây nhất người ta lại bảo « Big » Minh đã nhào vô chủ tịch đoàn của cái gọi là Phong Trào Nhân Dân Tranh Thủ Hòa Bình để lo tìm hậu thuẫn cho năm 71 ra tranh cử Tổng Tông.

Cứ mỗi lần như thế là ông Trung tá Đầu, cận thần của « Big » Minh lại kêu trời như bọng. Lại phải thanh minh thanh nga là « Big » Minh không có chơi với ai hết, chỉ biết làm bạn với... trái banh to nít mà thôi!

Như thế thì biết tin ai bi giờ? Nên tin rằng « Big » Minh vẫn còn nghĩ đến dân đến nước, hay là cứ cho rằng « Big » Minh đã chán chường cả nghiệp vô lẩn vẩn, chỉ còn biết vui thú điền viên cho đến ngày mặc sơ mi gô... về quê?

Hay là « Big » Minh cũng có phép thần thông biến hóa giống như Tề Thiên Đại Thánh, rút một cái lông ra hóa phép thành một « Big » Minh đi họp bàn chuyện chính trị, chuyện tranh cử Tổng Tông. Còn « Big » Minh thứ thiệt thì vẫn tà tà xách vợt ra sân Xec biêu diễn những cú tui, cú rờ ve ác liệt cho các ông tây, bà đầm lé mắt chơi?

Nhạc Bát Quân Nguyễn văn Huyền

Thật là đau cho cụ Huyền suốt 3 năm nay nổi tiếng là bậc quân tử ở Viện Dưỡng Lão, đứng một phát bị ông Sang độc chụp ngay lên đầu cái mũ «Ngụy Quân Tử Nhạc bát Quân», lại bị đa số các Cụ Dưỡng Lão nhao nhao phản đối, sỉ vả, cơ hồ thân bại danh liệt đến nơi! Thế mới rõ ra là «khôn ba năm đại có một phùa».

Đầu đuôi cũng là do chuyện «xôi thịt». Trước ngày bầu cử các ghế ăn trên ngồi trốc ở Viện Dưỡng Lão, các Cụ đã móc ngoéo nhau để chia chác cho đều, kẻ ăn đầu thì người kia cũng đóp tí phao câu, gọi là vui vẻ cả!

Ai ngờ Cụ Nhạc Bát Quân lại chơi khăm, Mặt Trời cũng gặt, Hoa Sen cũng gặt, nhưng rồi cuộc bao nhiêu miếng ngon Cụ vô về cho bằng của Cụ đóp, vút vài miếng xương xấu cho Mặt Trời, còn Hoa Sen thì kể như ngáp gió, trừ một Tôn thất Đinh được gặm cái chân gà.

Bởi vậy mới có màn tố khổ thổi um làng nước, rồi tầy chay cốc thêm ngồi chung với Bông Huệ, và vụ này còn rắc rối dài dài... chung quy cũng tại các cụ Mặt Trời và Bông Huệ không thuộc bài trong Quốc Văn Giáo Khoa Thư, bài «chia bừa» đó: hai chú chó được trái bừa, giành nhau, chú nào cũng đòi ăn một mình, bèn nhờ một chú thứ ba xử hộ. Chú này đóp luôn cái ruột, và phát cho hai chú kia mỗi chú một cái vỏ bừa.

Cụ Ngụy Quân Tử cụ ấy thuộc bài nên phe của cụ đại thắng là phải rồi!

Bản hết

Sau hai cuộc bầu bán tại Viện Dưới và Viện Trên, một số ông Dân Biểu cũng như Nghị Sĩ đã la toáng lên rằng có bàn tay lông lá của Hành Pháp xen vào. Nhiều ông Dân Biểu, Nghị Sĩ còn... nhân đó tố cáo tùm lum những bê bối lem nhem xảy ra... từ khuya tại Thượng và Hạ Viện.

Tại Viện Trên người ta chưa thấy một phản ứng nào từ phía những người được ăn. Riêng tại Viện Dưới, ông Chủ-Tịch Không Ý Kiến đã phản pháo mãnh liệt. Ông bảo rằng những Dân Biểu chống đối chế Hạ Viện toàn những khuôn mặt nham nhở bần thủ. Nhưng chính những ông Dân Biểu chống đối này cũng chẳng sạch sẽ gì. Sau phát pháo của ông Chủ Tịch Không Ý Kiến, bọn CO thấy...khí thế tố cáo của «những người đối lập» có vẻ lụn yếu dần. Phải chăng các ông này sợ nếu còn tiếp tục, thì chính những cái lưng của các ông bị lật áo cho phơi ra?

Theo bọn C.O những ông «cụ trong rân», cũng như những ông nghị ngọm nếu có tố cáo gì, thì

nên tố cáo ngay lúc những cái lem nhem xảy ra và tố với đầy đủ dữ kiện. Chứ cứ để đến «sau bữa ăn» mới tố, người ta có thể...hiều lắm là các ông đã hẳn học vì không được chia phần. Như vậy có nghĩa là những người bị tố cáo, và những người lên tiếng tố cáo... đều bần cả.

Viện Lều Bều 42 tê: đất hay rề?

Cứ theo như sự tố giác của chính các ông Lều Bều, thì trong cuộc bầu cử các ghế xôi thịt vừa qua cứ mỗi lá phiếu đều được chỉ 600 xấp. Vì chỉ bảy chục sừ Lều Bều đã âm 42 Tê để ủng hộ một cái danh sách «made in Phú Đầu Rồng», và do đó cả cái Viện Lều Bều cũng thành ra «made in Phú Đầu Rồng» luôn!

Nếu so với lá phiếu tương tự cách đây 1 năm, thì giá phiếu đã leo thang 6000%. Hồi đó mới có Phân Xuất Quân Bình, giá cả leo thang chút chút, nên mỗi lá phiếu chỉ có độ 100 xấp. Tới khi Kiệm Ước ra đời, mỗi chữ ký ủng hộ Bồ Cu Châu đi năm ấp đã leo lên 200 xấp. Bây giờ vọt lên 600, kể ra đây cũng là một thành tích đáng kể của nền kinh tế tài chánh, dưới thời hai cô đào Kim Ngọc — Bích Huệ.

Tuy nhiên, nếu tính kỹ ra thì 42 Tê cũng còn rề chán. Vì nếu nắm được cái Viện Lều Bều này rồi, ta sẽ kiếm lại mấy hồi. Chỉ cần tu chỉnh sơ sơ Ngân Sách là ta cũng có thể tăng thêm vài trăm tê để bù đắp vào lỗ hồng.

Ấy thế mà cũng còn vô số kẻ thổi mồm cứ chệ là đất quá, thà chết sướng hơn. Họ bảo: nắm cái Viện Lều Bều chỉ tỏ bị thổi lầy, cho không còn chẳng ham, tội gì phải mất tới 42 Tê?

Mấy lão Cú Sấm đại thầy bà!

Ở bên xứ Cú Sấm vừa xảy ra một tai nạn rừng rợn: xe buýt chở đầy học sinh đi ra biển tắm mát đã hùng hục húc vào một đoàn xe lửa. Kết quả là 67 chú bé đi tàu suốt luôn!

Lỗi tại ai vậy? Dĩ nhiên nếu không phải lỗi của ông tài xế xe buýt phóng quá mau chẳng để ý gì đến đèn xanh đèn đỏ thì chỉ có thể là lỗi của ông gác công xe lửa không chịu hạ càng xuống, chứ còn ông tài xế xe lửa thì đường ta ta cứ đi, nào có biết ắt giáp gì!

Chuyện giữa mấy ông tài ông gác dan, ấy thế mà hai ông Tổng Giao Thông, Giáo Dục cùng với hai ông Giám Đốc nữa lại đùng đùng đệ đơn xin từ chức. Sao họ đại thế nhi? Sao họ không chịu qua Saigon học tập gương sáng của các ông lớn xứ này?

Ở đây đã mấy lần xảy ra tai nạn máy bay Rồng lộn, hàng trăm mạng về châu thổ nhưng có anh đéch nào thêm từ chức đâu. Từ đê mất hết những áp phe béo bở à, đũa nào ngu thế? Cũng như dân tình đói khổ, tiền bạc mất giá, hàng hóa leo thang, hai ông Tổng Ngốc, Tổng Hù hệ vẫn cứ tỉnh bơ ngồi đó. Rồi cũng xong, có sao đâu? Và còn nhiều lắm, nhiều ông như vậy lắm. Làm chính trị là phải «l!» mà!

Điều 14 bộ luật của Đuốc sĩ đoàn giúp Đuốc sĩ ăn cướp

Trong 69 điều luật hiện hành dành cho đuốc sĩ khai thác mỏ nhà thuốc tây. Có điều 14 đã vô tình tiếp tay cho mấy ông bà đuốc sĩ nghèo mà ham, lầy không tài sản của những người hùn hạp.

Điều hình cho những vụ ăn cướp trắng trợn những người hùn hạp mở nhà thuốc tây mướn đuốc sĩ trông coi này là vụ ở đường Cách Mạng. Tiệm thuốc tây Uyên Minh do bà Nguyễn thị Uyên Nga làm chủ và người em là đuốc sĩ Minh Nguyệt trông coi đứng tên. Đang tới giờ làm ăn khảm khảm thì bỗng nhiên bà Nguyệt hoa mắt vì thấy tiền vô đồng quá bèn làm một phát đóng cửa để làm áp lực.

Học hành có khoa bảng địa vị trong xã hội. Nghèo thì chịu, đừng dờ chừng xoay nghề ăn cướp ngày. Đành rằng trí thức làm việc gì cũng cần cứ điều này khoản nọ. Nhưng điều 14, mấy người nhớ cho là không phải căn cứ vào đó để mà âm mưu sang đoạt tài sản của người ta. Bọn Con Ong xin can bà Đuốc sĩ có máu «nghèo mà ham».

Quản lý: HOÀNG THỊ QUY

In tại nhà in DÂN NGUYỄN

54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 15đ. Một tháng 60đ. Một năm 720 đ.